

Ca. 19

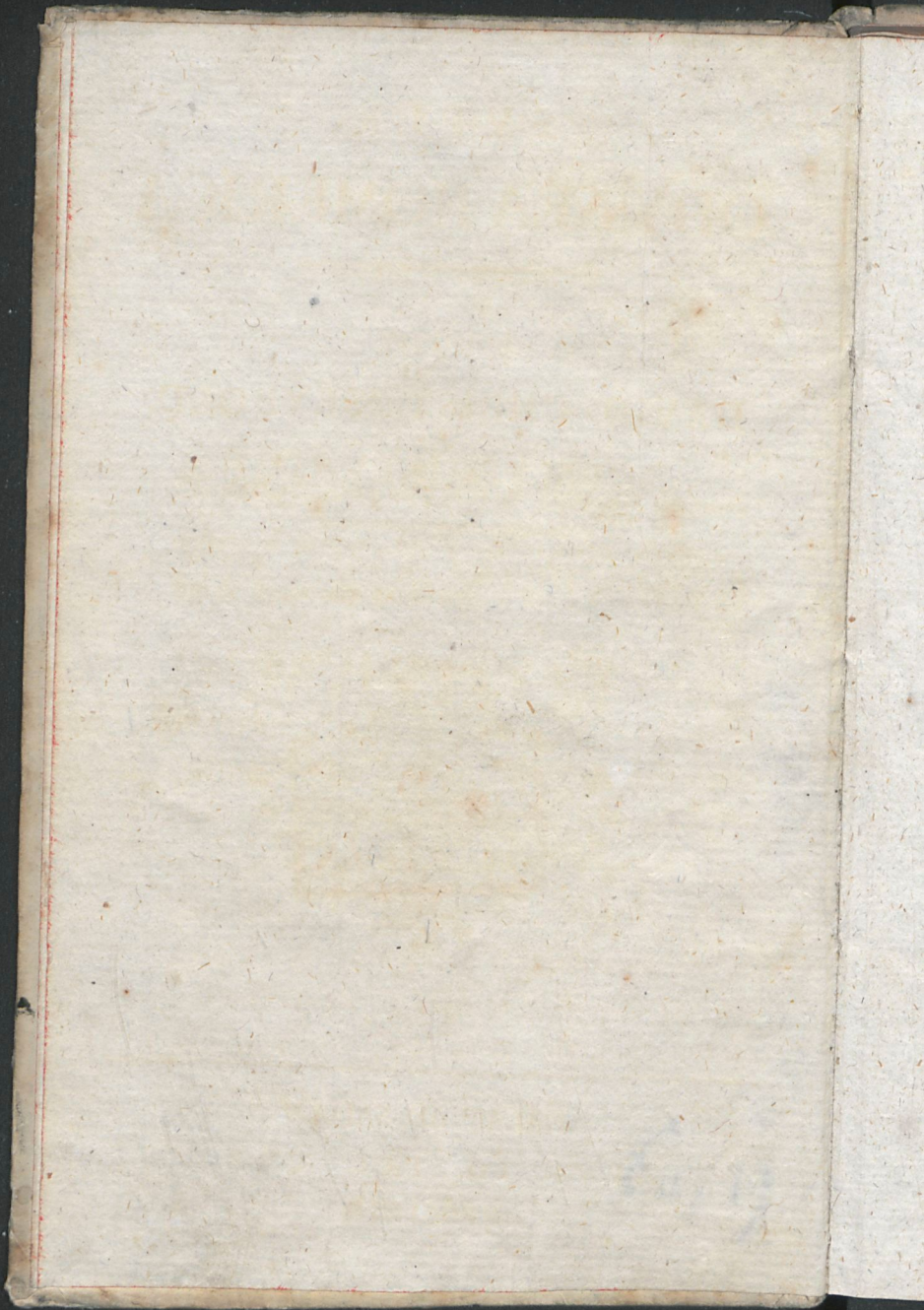

SYPER
ODYSSEA AMERICA

DAVID CHRIST. SEYBOLD

WALDE
ADRIANUS VAN DER
WALDE

SUPER
ODYSSEA HOMERICA

SCRIPSIT
DAVID. CHRIST. SEYBOLD.

A. M.

HALAE AD SALAM
APVD IO. IAC. CVRT.
MDCCLXIX.

Ζευ πατερ! αλλα συ ρ'υσαι υπ' ηερας υιας Αχαιων,
πειησον δ' αιθρην, δος δ' οφθαλμοισιν ιδεσθαι.
Εγ δε φαι και ολεσσον.

ιη. ε'. 645.

AD

VIRVM PERILLVSTREM
CHRISTIAN. ADOLPHVM
KLOTZIVM.

VIR PERILLVSTRIS,

Quamuis Homerum ab illo in-
de amauerim tempore, ex
quo omnium bonarum lit-
terarum initia ab antiquis veterum mo-
numentis, et a Poeta maxime Graeco,
facienda esse, non quidem a doctoribus
meis, qui vel nihil tale, vel non tan-
tum, quantum debebant, dixere, sed
lectione librorum optimorum persuasum
mihi esset: nunc tamen ad amorem ho-
minis tantum accessit, quantum nun-
quam accedere posse credideram. Ille
enim me, in prensandis magnorum Vi-
rorum manibus subtimidum, ad Te dedu-
xit

xit, vt iuuenem, non doctrina quidem excellentem, at animi tamen bonitate et pectore contra superbulos sciolosque duro, cereo tamen in amicitiam flecti, sibi, vt sunt iuuenes, placentem, laudauit, et ita commendauit, vt, cuius nomen primum audiueras, nec videras vnquam, statim probares amaresque. Quod vti summo mihi honori est, ab eo Viro probari, qui et eruditionis amplitudine elegantiaque celebratur, et in iudicando est acutissimus, eaque, quae Ipsi displicent, libere fati dicit omnibus: ita ex Tuo, Vir optime, amore voluptatem haurio incredibilem. Dum enim saepe fati, quod me in omnia alia, quam ego quidem velim, abducere tentat, quodque ab amoribus meis, i. e. litteris humanoribus, auellere minatur, malignitatem incuso, et saepe vel coelum taedet aspiciere, dici non potest, quantum amicitiae Tuae memoria dulcique illo, quo ea me perfundit,

sensu erigar, atque ad hoc, quod iam
ingressus sum, stadium percurrendum,
genusque studiorum, quod placuit et
placebit porro, persequendum confir-
mer. Quare Te, ita me semper ames,
rogo, vti summo cultu summaque
veneratione, cuius hanc epistolam te-
stem esse volui publicam, Te prosequi
non desinam. Vale!

SEYBOLD.

Tubingae, d. 2. Sept.

1768.

PRAEFATIO.

*Sic nonnumquam lacti aliquid ex
iis, quae nos initio terrebant,
nascitur! Cum enim ante hunc
annum publicum doctrinae meae specimen mos
edere iuberet, inuito pede et subitumide ad id,
quod facere debebam, sum progressus. Ride-
bam quidem inepta virorum has litteras non in-
telligentium iudicia. at ut illi bene de meo labore
iudicaturi essent, qui rerum periti censentur, ve-
hementer timebam. Tandem tamen, aere pecto-
ra muniens triplici, ventis dare vela sum ausus,
qui mihi, quam unquam vel somniare potue-
rim,*

PRAEFATIO.

rim, fuere fecundiores. Licet enim nihil forte ad studium litterarum humaniorum, etiam in illis terris, ubi iacent adhuc, subtilitatibus conseptae, diligentius colendum contulerim: Virorum tamen et doctrinae insignioris laude florentium et animi nobilitate clarissimorum amicitiam quod nactus sum, maximopere leator.

Illam igitur scriptionem meam ut denuo typis excudendam traderem, monuit me Vir amicissimus, Klotzius. Cui non obsequi nefas ratus, quaedam omisi, alia deleui correxique, nonnulla etiam, sed pauca admodum variis rebus impeditus, addidi. Itu Tu, quicumque haec legis, vale, et me, si Tibi non plane displiceo, ama!

Ego

Ego si scriptionis huius inde ducerem
exordia, vt Romanarum Graeca-
runque litterarum scientiam, i. e.
eorum, qui iis linguis scripsere, si non om-
nium, principum certe, lectionem accuratam
repetitamque et ei, quem Ernestius, vir im-
mortalis gloriae, instituit, Interpreti S. S. et
Cuiacii Galenique discipulo et Philosopho vere
ita dicto, necessariam esse ostenderem, et iis,
quae in promptu habeo, quaeque animus miri-
fice gestit apponere, nominibus aliquam digni-
tatem libello huic conciliarem: porro, si litte-
ras istas multis se non tam obtrudere, quam
potius deliciis illis suis, velut Sirenum carmine,
eos, qui omni, quod pulchrum est, pectus
apertum habent, ad se allicere, et nihil,
A quam

quam a) plorare cum Sophele, cum Euripide moerere, amare et ludere cum Anacreonte, rusticari cum Theocrito, terra relicta cum Pindaro coelum petere, praelium inire cum Homero, ridere cum Flacco et Iuvenale, atque mores hominum obseruare cum Terentio, his igitur si nihil suauius esse dicerem: denique si neque nostris temporibus, neque huius aetatis hominibus indignam esse docerem lectionem scriptorum eorum, qui copiis praeerant qui ad totius reip gubernacula sedebant, qui orationum fluminibus vniuersum populum in sententias suas trahebant, quique principibus regibusque chari erant et amici; frigitur et utilitatem litterarum Romanarum Graecarumque, et iucunditatem et dignitatem euincere satagerem: plurimi, quid hic veteres occinunt fabellas? indignabundi, et iure forsan, dicerent; multi vero magna me nec minus incredibilia proferre clamarent, quam si, aequae laudabile esse, docte cum Mengsio de Raphaelis, Corregii, Titianique tabulis, quam de pulchritudine libri carminis iudicare, affirmarem. Quid igitur? pugnem haec contra eos? at hoc huius loci non est, et pugnarunt iam alii. Cum vero contemptus huius illum praecipuum esse videam fontem, quod in antiquis scriptoribus,

o) III. Klotz. Epist. H. p. 18.

ribus, poëtis maxime, solas verborum compositiones, membrorum inter se iuncturam, particularum vim, paucis, sola ea, quae ad grammaticam pertinent, quaerenda esse quidam putent: de totius vero corporis compositione, de partium inter se coniunctione apta, de morum conuenientia, de eo, quod furor poëticus dicitur, et de aliis, quae poëtam constituunt, silentium agant altissimum: id iam vnum agam, vt exemplum, quo, quid in poëta videndum sit, appareat, producam. Quis vero possum illustrius, quam Homerum, illum omnium litterarum Patrem Oceanum? Sed heic, quam graue his humeris onus imposuerim, sentio. Impudens essem, nisi me illi parem esse negarem. Quare si aequi rerum iudices me non quidem Homericæ Odysseæ artem exhaustisse, quis enim hoc potest? sed vnâ tantum alteramue manum aqua repletam ex hoc mari, poëtae mei amatoribus, velut ille regi Persarum, donum attulisse, i. e. non votis quidem, sed viribus tamen satisfecisse iudicabunt: hunc animum plura, quam efficit, effecta dare cupientem satis laudabunt. Homerum in quibusdam reprehendere sum ausus, non vt reprehendam, sed vt hac ratione quosdam ad locum accuratius excutiendum meque edocendum impellam, tum quia

εγω - - - και
 χθονι γυια καλυψαι -
 μ' αινεων αινητα, μομ -
 Φαν δεπισπειρων - - β)

iis, quae non laudari posse videntur. Ceterum
 erunt, vel potius, quod scio, sunt, qui,
 quod nonnunquam calidius virtutes prae-
 dicem Homericas, reprehendant. Hi, quid
 cum carmine assurgere, quid in medio Musarum
 Apollinisque, citharam pulstantis, choro
 versari, cumque ipso vate diuini ignis particu-
 las concipere; quae quantaquae haec voluptas
 sentiantur, nesciunt, et, qui nesciant semper,
 haud sunt indigni. Illam enim lectionis bono-
 norum librorum voluptatem semper esse duxi
 maximam, eorum, quos legimus, quique no-
 bis placent, spiritum quasi induere, cumque
 illis modo super humana omnia, diuitias, ho-
 nores, splendorem, fortunam, digna animis
 humilioribus pabula! extolli, modo Gratiarum
 iocantium choris interesse, cum laeto Apolline
 canere, ridere, osculari. Si Moseros, Zim-
 mermannos, Basedouios, ciuem principem-
 que monentes ac docentes, communibus mor-
 borum stragibus, a misella plebe medica, inter
 infeli-

β) Pind. Nem. VIII. 64.

infelices hoc nomine agricolas, editis magno
animo resistentes, scholarum denique sordes
eiiciendo melius, quam adhuc factum est, et,
absit omen! diu adhuc fier, iuuenes erudiendi
consilia dantes video, ah! tum, alte ingentem
doctorum opificum plebem despiciens, et ciuem
me natum sentio, tum

— — aeternum meditans decus
Stellis (inferor) et concilio Iouis.

— — —
Nil paruum aut humili modo
Nil mortale loquor. Dulce periculum est

hos sequi deos. Cum vero a curis his altiori-
bus, et a laboribus imprimis, quos saeva Ne-
cessitas, vncō me suo clauoque trabali perse-
quens, imposuit, relaxandus est animus: tum
vero totum me in laetioris, quae Anacreon-
tem Theocritumue amabat, Musae brachia con-
cicio. Illi, qui non legendum quidquam putant,
quem vnde realem, vt bene vocant, vilita-
tem habent, qui multo cum sudore hos illosue
Chronologos dissentientes nonnihil conciliant, aut
vastis scriptorum voluminibus confarcinatis om-
nibusque Lauterbachii Strykiique scriptis euo-
lutis, magnam super agello, tribus capellis suf-
ficiente, litem dissoluunt; illi vero has nobis in-

uideant delicias! Quam suaue, quaeso, est,
 versari Gesneri inter pastores atque puellas;
 Quam suaue, virum illum, quem Gratiae
 ipsae suis leporibus ornauere, Deorum Dea-
 rumque hominumque furta et iocos *narran-*
tem audire! quam suaue illi vatum bigae,
 amicissime inter se confabulanti omnesque ami-
 citiae dulcedines gustanti, interesse! Quos
 Viros omnes, quis non magni aestimet, colat,
 veneretur, aut, quod equidem maius duxerim,
 quis non amet? -- -- Sed iam ad Homerum!
 in cuius carmine examinando si erraui: quid
 tum? errarunt alii *μειζον το γενειον εχοντες*,
 vtque, qui viderint errantem, moneant, rogo.
 Eam modo (modo hoc votum ne nimis sit
 audax!) quam Vlyssi poëta dedit Gratiam, Ge-
 nius Homeri huic adiungat scriptioni, quae illi

θεσπεσιην καταχευε χαριν - -

Και μιν μακροτεραν και πασσονα θηνην ιδεσθαι,

ως κεν - φιλη παντεσσι γενοιτο

δεινη τ'αιδοιητε και εκτελεσειεν κεδλας

πολλας - -

De Odyssea in genere.

Atque illud quidem, quod diximus, agen-
 tibus in fronte occurrit quaestio illa, non an
 pri-

prior scripta fit Ilias, quam otiosis capitibus relinquimus cum illis, maiorne fuerit Helena, quam Hecuba *c*), Vlysses vbi errauerit, vtrum intra Italiam et Siciliam iactatus fit, an extra notum nobis orbem? et quae sunt hisce similia; sed num Odyssae praefenda fit Ilias, an huic ista: quam quidem comparationem si ita institueremus, vti illam Homerum inter et Virgilium instituit Rapinus, *d*) satis cito Odyssae possimus palmam dare. Quae Achilles fecit, quod succensuit Achilles Agamemnoni, quod secessit ab exercitu Graecorum, nonne haec in perniciem euenere ciuium? et Vlysses id tantum egit, id pugnavit, vt patriam attingeret, vt socios malis eriperet, domumque ac coniugem a procis liberaret. inprudenter. Sequitur hinc atque conficitur, magis Vlysses virtuti deditum fuisse, quam Achillem, eius mores magis, quam huius, ad formandum iuuenem facere, virtutisque amorem allicere, et hinc -- carmen etiam Odyssae praefendum esse. Ilicet! actum est. Gratias tibi magnas habemus, oprime Rapine, qui certamine illo tuo, quod, te signum tuba dante et ambas

A 4

buc-

c) Seneca, Epist. I. 88. p. 737

d) Vergleichung Homers und Virgils, übersetzt von einem adelichen Iungling. 1766.

buccas φορβειας ατεγ inflante, inter maximo-
rum poetarum bigam commissum est, Homeri
Vlyffes qua arte tandem supplantare potuerit
Achillem, docueris. Sed de hoc libello for-
san alias. Nunc redimus ad eam, quam po-
suimus, quaeestionem, vbi quidem post illa,
quae Clodius, Vir celeberrimus, disputa-
uit e) breuibus nobis esse licebit. Signum hu-
ius pugnae dedit Longinus f) qui in Odyffea
desiderauit *αμην πνευματος* illam, quae in
Iliade spiret, secumque nos auferat g). Quod
de Homero iudicium cum minus placeret Da-
cieriae, Popio et Clarkio, quauis ratione defen-
dere Odyffeam tentarunt. Sed, vt vbique,
ita et hic, abiectis auctoritatibus, quid huius
rei sit, videamus. Primo igitur, quod ad
mate-

e) diff. de sublim. Hom. p. 22.

f) *περι ψ. τμ. θ.* p. 66. quem secuti multi sunt,
in his Magius, qui ad Cornel. Nep. p. 279. ed.
Stav. confidenter satis dicit: nemini fuisse obscu-
rum, Iliada praefendam esse Odyffaeae.

g) eandem desiderat Auctor Epist. XX. in den Brie-
fen über die Merkw. der Litter. p. 408. qui ita: ich
getraue mir ietzt die Ursache anzugeben, warum die
Kunstrichter und Leser von Geschmak mehr Einwürfe
wider die Odyffee, als wider die Ilias ausgefunden
haben Homer ist in iener, wo möglich, noch er-
findungsreicher, als in dieser; Die Fabeln der Odyf-
see sind amusanter, reizender, lehrreicher, wichti-
ger,

materiam carminis vtriusque spectat, est illa quidem valde diuersa. In Iliade perpetua fere sunt praelia, rixae, certamina singularia, ludi funebres a viris fortissimis celebrari, orationes heroum vel se inuicem exhortantium, vel consultantium inter se, vel cum hostibus colloquentium, omninoque ea deprehendimus omnia, quae strepitum, clamores, tumultum excitent. At in odyssaea quid canitur? Itinera, errores, dolores Vlyssis. Vtrumque carmen coeptum semel lectorem suum capit, sed diuersa vtrumque ratione. Illud attonitum quasi facit rerum gestarum magnitudine; hoc leni illo suo et aequabili tractu delectat, recreat. Sic ille quidem recte desiderari videtur in Odyssaea impetus, ille vigor, ille ενθουσιασμος, qui in Iliade nos modo in Deorum rapit concilium, modo in castris vel Graecis vel Troianis sistit, modo nos in praeliis facit depugnantes.

A 5

ger, als die Fabeln der Ilias. Wenn das dichterische Genie in der Erfindung, in der Oeconomie des Ganzen, in der Neuheit, in dem Original-Schwunge bestünde: warum gefiele uns ienes Gedicht weniger, als dieses? ist es nicht der Mangel einer unwiderstehlichen Inspiration, der uns erkalten läßt, und uns unzufrieden macht, ohne, daß wir eigentlich sagen können, warum? Man merkt an dem Vrheber der Odyssæe den alternden, obgleich ungemeynen Geist, man merkt den weisen Mann, aber nicht mehr den Dichter der Ilias.

res. Sed et illud verum est, ipsam Odyssæe materiam minus ardori illi vel furori fuisse aptam. Deinde se ipsas carminis personas principes comparamus, inuenimus in ea Vlysssem, patientem illum et tranquillum, non Achillem importunum, inexorabilem, acrem, cuius mores vehementes vti multis magis placent, quam illius lenes et placidi *b*); ita similiter Odyssæam postponi suspicor Iliadi. Nam quamuis in vtroque poëmate omnia, quae fiunt, ortum ducant ab amore, non quidem ira, vt in Virgilii vel Didone vel Turno, se prodente, sed latente illo et modo tum ex litibus, quae ob raptam Briseida ortae sunt, tum ex tumultu, quem procorum in Vlyssis aedibus ob Penelopen commoratio excirauit, colligendo: non tamen idem effectum dedit amor vtriusque. Achillem fas erat grauissime irasci, furere, coelum terramque miscere: at Vlysses, quam amabat, vxorem calliditate potius, quam vi, nisi vbi opus esset, e procorum manibus liberare tentabat. Qua via quidem nihil tam vehemens, tam concitatum producitnr, quam vbi aliquid armis tentatur, sed aequè tamen sublimia possunt produci. Miramur omnino virum illum terribilem, qui solo sui adspectu Troianorum terreat

b) Abtii lib. vom Verdienste, p. 110.

reat exercitum, solus fere totum illum repellat, qui vel cum Diis audeat decernere. At et tuam, Vlysses, patientem admiramur magnitudinem. Illius virtutes primo quidem intuitu prae splendore oculos fere praestringunt, accuratius vero et subinde propius consideratae minus lucent. Tuae vero, quod sublimitatis verae signum est, quo saepius spectantur, eo placent magis. Denique cum Achilles Deae esset filius, non vna tantum Minerua in scena se ostentabat, sed omnes ille Deos secum in praelia ducebat. Iupiter ipse non in vltima solum pugna, sed et maxime in ea, quae ad naues geritur, in Idam descendit, quomodo pugnetur, attendit, mox fulmen mittit, mox Iridem, et sic non pugnae modo, sed et eius descriptioni quam maximum dedit splendorem. At Vlysses, ille non Dei Deae filius, solam comitem habet Mineruam, altam quietem in Odyssea agit Iupiter, bis terue modo de rebus eius consultat, et praeter Neptunum Mercuriumque reliqui Dii maiorum gentium conquiescunt omnes. Sed forte et hoc, quod Homerus non plures Deos introduxit, illaesa simplicitate, et quod, vt infra videbimus, Neptunum, qui in carmine apparet, non satis dedit efficacem, senescens prodit poëtae ingenium. Quare nihil addo, nisi id quod obseruauit

uauit Hagodarnius *i*), quem quae artibus elegantioribus praeest Dea, in splendorem earum nasci voluit: Odyssæam mitiorem picturaeque lineari benigniorem materiem dare, quam Iliada. Ceterum Odyssæam inuestigandam mihi sumfii, quia pauciores super illa scripserunt, vel potius nemo copiosius. Ab aliis enim precario sumere, non meum est. In iis, quae ipse cogitando excutere neesse habui, errare malo, quam in omnibus ab aliorum pendere sententiis.

CAP. I.

De personis Odyssæae, et quidem I. de Vlyssæ.

Vlysses cum princeps carminis persona sit, age iam de eo pressius agamus. Est ille non Dei Deaeue filius; pater erat Læertes, qui adhucdum, cum rediisset, viuebat. Genere se fuisse haud obscuro, ipse prodit, stirpemque a Ioue deducit *k*), et ex Pierio docet Herc. Ciofanus *l*), signum huius nobilitatis esse pileum, quo plerumque caput Vlyssis solus

i) *Betr. iib. d. Mahl.* p. 38.

k) *Met. Ouid XIII.* 142.

l) *ad loc. Ouid. laud. p. 233. ed. Plant. conf. He-liod. p. m. 246.*

let pingi, vt auctor est Plinius *m*). Ovidius *n*) vult eum minus formosum fuisse et Philostratus *o*) depingit vt *υποσιμον και 8 μεγαν και πεπλανημενον τ88 οφθαλμ88*: immo caluum fuisse ex Synesiodocet Hadr. Iunius *p*). At laudat eius formam Homerus, non quidem depingens, quali sit facie, sura, pede, dente, capillo, vt imperiti quidam *q*) poetæ faciunt: sed hinc inde vnam quasi pulchrae formae lineam ducit *r*), lectorique voluptatem, tum vniuersam pulchritudinis imaginem colligendi, tum, quae describenda restabant, ex ingenio supplendi, relinquit. Hinc modo maiestatem corporis *f*), inprimis cum sederet *t*), illi
tri-

m) H. Nat. XXXV. 22. T. II. p. 700. ed. Hard. sic et apparet in gemma Dactyl. Lippert. T. II Chil II. p. 50. cf. tabula, quam dedit Drakenb. ad Sil. It. p. 6 37.

n) AA. II. 123.

o) Operum, p. 717.

p) Comment. de Coma, p. 429.

q) conf. Doruil. ad Charit. p. 163.

r) ex Hom. puto, Baumgartenius, Vir egregie de litteris nostris meritis, regulam suam Aesthet. P. II. p. 434. §. 658. datam deduxit.

f) *ib.* γ. 194.

t) *ib.* 2II.

tribuit, modo comam *κακιδινην* *u*), modo
 aliam pulchritudinis partem. at suis quid-
 que locis decenter. Cum in concilio est, maie-
 state excellit corporis, membrorum robur in
 circo exferit, nitente forma gaudet apud puel-
 las, *v*) sic, vt vel Nausicaa, regis Alcinoi fi-
 lia pulcherrima, talem sibi maritum optaue-
 rit *w*). Fuerit autem vere deformis: nun-
 quam enim cum quoquam litigabo; nam aequè
 mihi hoc curae est, ac, vtrum Turnus flauum cri-
 nem habuerit, an vero nigrum? Fuerit igitur
 deformis: quid tum? Homerus pulchrum
 esse voluit, neque id sine ratione voluit. Nam
 et externa corporis forma studia ciuium suo-
 rum, pulchritudinis amantium, conciliare ipsi
 animus erat. Verum vti Lessingio, Viro Do-
 ctissimo *x*), pulchritudinem non solam lectori-
 bus

u) comam *κακιδινην* esse nigram vult, praeter Eu-
 stath. ad h. l. Huet Epist. ad Labbaeum, Diss.
 quas Tilladerus edidit, T. II. p. 394. cui accedit
 Doruil. ad Charit. p. 545. et Moses Solanus ad
 Luci. T. II. p. 426. Vir Doct. Heynius ad Virgil.
 Ecl. II. p. 16. conf. Plinius, H. N. XXXVII. 41.
 p. 784. Olear. ad Philostr. p. 694. Locus Ho-
 mericus est *od. ζ. 230. al.*

v) *ζ. 237.*

w) *ζ. 244.*

x) Laoc. p. 29. conf. tamen, quae III. Klotzium
 Act. Litt. Tom. III. p. 292. ad h. l. ait. Est enim
 om-

bus conciliare Heroem; crediderim, manu quoque minus, quam lingua valuisse, Photio γ) concesserim: ita neque summum pulchritudinis exemplar Homerum in Vlyssæ dicimus posuisse, sed animi potius ingenique dotibus eum illustrem charumque amicis reddidisse. Et quae sunt illae dotes? informemus animi imaginem! z) Est princeps patriae amans, quam asperam, et in faxis, tanquam nidulum, affixam pulcherimis Circes et Calypsus insulis anteponit: est quoque amantissimus vxoris, patris senis, filii, ciuiumque omnium, itineris maxime sociorum. Consiliorum est abundans, prudentemque se gerit in periculis. Sed eloquentia tamen valet maxime. Sistit eum poeta, vt πολλη και πυκνη δεινοτητα κει-

ει-

omnino haec ars poetarum. quis nescit Aeneam os humerosque Deo similem? quis Homeri nostri Achillem in omnibus Graecis pulcherrimum? quis Penthesileam iacentem desleret, nisi Dianae similibus iacuisset? (ap. Quint. Cal. α. 66r.)

γ) Epist. CXLII. p. 199.

z) Personatus Protesilaus, s. potius Philostratus p. 712. accusat eum insidiarum et calumniae, quae petierit Palamedem et Achillem; canaque peiorem dicit, p. 680. fraudes apud Ouid. Met. XIII. 32. 44. 56. 103. obiicit Ajax: idem quoque timiditatem. V. 64. coll. Quint. Cal. V. 186. scelera Sinon, ap. Virg. II. 164. sed haec poetam non tenent.

ἐπιμύθεον. a) Copiam rationis satis ostendit verba faciens ad Achillem, quae iam oratio haec quidem ad nos non pertinet. Quam πικρῶς fuerit locutus, videbit, qui vel duas orationculas confiderauerit, vnam, qua paucissimis quidem verbis, at iis grauibus vrgentibusque reditum rogat Auretem, b) alteram, qua procos magno verborum eoque conuoluto pondere obiurgat, adeoque perturbat, vt quid agant, quo fugiant, nesciant. c) Quamuis autem manu fuerit strenuus, vt apparet ex Iliade: non tamen fortem eum praecipue dare voluit in Odyssaea Homerus. Neque vnquam habebat, excepta procorum caede, vbi talem se ostenderet. Nam vbi libro vltimo iam ad arma ventum erat, bellum interuentu potius Mineruae, et ex machina quasi, quam Vlyssis fortitudine, diremtum est. Quare vbique fere calliditate potius d), quam vi se expedit ex angustiis.

In

a) Auct. Poët. Hom. Opp. T. V. p. 225

b) §. 146.

c) §. 35.

d) Calliditate se omnes superare, ipse gloriatur od. 1. 19. coll. v. 396. quae sui ipsius laus in h. l. non est reprehendenda. Saepe poëtae heroes suos suis ipsorum verbis laudant. Vnum locum apponam ex Charit. β. p. 29. Διονυσίος εἰμι Μιλήσιω πρώτος,

σχε-

In laboribus erat indefessus, sitis famisque patientissimus, aduersis rerum vndis immersabilis, generosus, *b*) Deorum, Mineruae maxime, cultor pius. Sed quid *χαρακτηρα* eius colligere satago? ipse nobis sapiens ille senex initio dedit operis, *c*) simulque normam, ad quam omnes herois res gestas, vtrum moribus eius respondeant, nec ne? examinare possimus. Quod qui fecerit, vbique eum sui similem deprehendet

Atque ita iis, quae ad Vlysssem pertinebant, consideratis, ad reliquas personas perueni-

σχεδον δε και της ολης Ιωνιας, επ' ευσεβεια και Φιλανθρωπια δικβοητος, Vbi vid. Doruill. p. 184. idemque Obs. Misc. Vol. I. T. I. p. 19. vbi locum similem Virg. defendit: de quo quidem aliter sentit Homius, Crit. T. II. p. 173. Cap. XVI. conf. Pierfon. Verisim. p. 206.

b) Vnum exemplum proferam ex *Od. v. 183.* Melanthius Vlyssi, Domino, longiusculam in domo ipsius commorationem exprobrat, eumque iubet exire. Quid Vlysses contra? num plagis hominem excipit? num convicia regerit? tantum abest, vt ne respondeat quidem. En animi huius magnitudinem! quam quoque iam antea mirabamur *p. 238.*

c) *ανδρ μ. ενν. Μ. πολυτροπον (calliditas) ος μ. π. πλ. - - - πολλ. ε' ανδρ. ιδ. ασ. και νοον εγνω (prudenten-*

uenimus: quibus eo minus immorabimur, cum ex iis non summa rerum, vt ex Vlyffe, sed pars tantum carminis pendeat. Primus occurrit Telemachus, qui cum iuuenis adhuc esset XX annorum, comitem ei Mineruam iungit poëta: hinc vbique prudentem se gerit fortemque et intrepidum, libro maxime ultimo *d*) cum iam ad arma spectarent omnia. Ceterum est amans patris, cuius reditum vehementissime optat, matrisque, *e*) cuius dolores quacunque ratione lenire tentat.

Penelopen: o si proferre possem illam Zeuxidis! Penelopen Homerus proponit, vt castissimam, quae princeps coniugis virtus est. nec video, vnde Tollius *f*) nominare eam possit impudicam. in Poeta certe ne vestigium quidem

dentia) ποδα δ'ον' εν ποτω παδεν αλγει ο κ' ε.
 (aduersis rerum immerfabilis vndis) αρον, ην τε ψυχ.
 κ. νοσον επαίρων (ciuium et sociorum amor) αδ.
 αδ' - - - κερσημενον ηδε γυναικος (amor vxoris).
 Quam προνομικα Homerici virtutem nescio an quis
 obseruauerit.

d) v. 510.

e) Possit quidem obiici locus *od. κ. 356.* vbi matrem ad negotia sua reuerti iubet filius, sed, puto, defendendus est lege Graecorum. qua viduae (et talis habenda erat Penelope) in filii puberis potestate erant. vid. Meurs. Themis Att. p. 82.

f) Animad. Crit. ad Longin. p. 372

dem deprehenditur. Est igitur fida coniux et mater g) ac talis vbique apparet, siue mariti filiique absentiam lugeat, siue procos moras nectendo ludat, siue hos reprehendat tumultuantes. Immo mortem optat, vt modo maritum in Plutonis regno possit videre. (od. XX. 80.)

Tertius in scenam prodeat Eumaeus. Quid hic *συβωτης*? *ταυτα εχ υβρις*? inquit forassee aliquis nasi delicatioris, qui hunc cum nostris huius generis hominibus compareret, huiusque fortunam aequae tenuem fuisse iudicet. At sciat, morum veterum simpliciteratem non ad elegantiam nostrorum exigendam esse, in quo

B 2

mul-

g) vid. Luci. T. II. p. 478. Quaerat aliquis, an pulchra fuerit? cur negem nulla causa est, est potius, cur affirmem. Non quidem, vt Anacreon puellam suam, nobis eam H. depingit, et *τε παντος προσωπα περιγραφην και παρειων το ακαλον, και γινα συμμετρον* (vt Lucianus ait Imagg. c. 6. T. II. p. 464.) et quid non? describit: sed ex desiderio procorum *τε παρει λεχισσοι κλιθηναι*, et quod Dianae Veneriue assimilatur (od. p. 37.) non deformem fuisse apparet. Ceterum et hoc notandum est, non gracilem eam dare poetam vt patet ex od. φ. 6. nam Homero, vt ait Quintil. Instit. XII. 10. p. 621. etiam validissima quaeque forma in feminis placet. conf. Winkelmanni *Ged. von der Nach. Gr. Werke*, p. 74.

multi errant. *b)* Subulcus igitur hic non tam ipse suos custodiuit, quam potius supremam rei pecuniae curam habuit *i)*. Homerus saepius eum vocat *σερχαμον ανδρων*, quod quidem Schol. *επι τη ευγενεια* *k)* ridicule interpretatur; placetque Eustathius, qui eum vocat *αρχοντα δεδλων ετερων*. His si addideris, fidissimum fuisse ciuem, non erat sane, Telemachum cur eius puderet. Homeri aetate, inquit Moeserus *l)* elegantis Vir ingenii, quique acumine suo non parum nos delectauit; aulam principum minus fuisse splendidam vel ex eo apparet, quod Telemachus familiariter utebatur, bubulco, i. e. Philaetio. De hoc enim idem,

b) vid. Rollin. de ratione disc. et doc. litt. eleg. T. I. p. 457. coll. p. 489. Gerard *Versf. über den Geschm.* P. II. p. 136.

i) od. ζ. 3. ο οι βιοτοιο μαλιστα κηδετο οικηων.

k) Barneſius quoque generis nobilitatem ex *επιθετω* *διος* elicit. At quamuis verbum h. sensum h. habere non negem. ex. gr. od. γ. 266. vti et *ιλ. γ. 352.* ita interpretari malim, quam contortam Eustathii rationem inire: id tamen in Hom. recte obseruasse videtur Max. Tyr. *diff. κβ. p. 126.* ed. Heins P. idem illud denotare, quod v. *αραδος*. In etymo vero addito nostrae aetatis grammaticum olet.

l) *Harlekin, oder Abhandlung von dem groteske-Komischen*, p. 67.

idem, quod de Eumaeo valet. Fuit igitur vterque ciuis bonus, principique in tanta rerum Ithacensium confusione in primis fidus, prudens quoque, nec consilii inops: insuper et manu haud imbellum fuisse, caedes procorum docet.

Irruant denique proci, de quibus quid aliud dici potest, quam quod Horatius tum de illis ipsis, tum de Alcinoi filiis, *m*) dixit, esse iuuenes, fruges consumere natos, nebulones, in cute curanda plus aequo operatos, queis pulchrum fuerit in medios dormire dies, et ad strepitum citharae cessatum ducere curam. *n*) Sed latius haec patent, et ad plures forte, quam ad procos Penelopes extendi possunt. Ceterum et de Alcinoo et de Arete et Nausicaa et aliis aliquid dicendum erat: sed mittimus eos, qui non per totum poëma, sed in parte tantum eius apparent; et quid cuique

B 3

per-

m) Epist. I. 2, 27.

n) Benth. legi vult: cessantem ducere somnum, quam lect. probare videtur Clark. ad *od.* 9. 248. Ceterum de lect. editionis Venetae et Locheriana (cessantum ducere curam) nihil dicit ille. Interpretantur, otiosorum habere curam: quod idem est, ac si dixeris, nullam cur. hab. qui sensus bonus est.

personae vel splendoris vel umbrae dederit
Poëta, videmus,

Pictores, illi poëtarum fratres, in tabulis
suis, vti sciunt vel leues picturarum spectato-
res, alia plena sub luce videri volunt, alia ob-
scurum amare iubent. Age profer celebrem
illam Laireffii tabulam. o) Seleucus I. Strato-
nicem coniugem Antiocho, filio, prae amore
in nouercam febre ardenti, praesente medico
eodemque sacerdote, tradit. Quae est perso-
na princeps? non sine iudicio voluit eam esse
Stratonicem. At haec quam plena luce coru-
scat! Minus illustratus est iuuenis regius; qui
cum per se plurimum lucis accipere debuisset,
et tamen maximam illius partem reginae pul-
cherrimae magis, quam aegrotanti Antiocho,
dari conueniret: eum pictor ita expressit, vt
qui sit eius animae status facillime possis diui-
nare. Denique Erisistratus minimum quidem
lucis habet, at ea, quae agere eum iubet offi-
cium, latere illum non sinunt. Porro, in no-
tissima illa Timanthis de Iphigeniae immolatio-
ne p) tabula, quae sit lucis et umbrae ratio,
quae-

o) describit eam Winkelmannus V. Cel. et Doct.
Gedanken von der Nachahmung griechischer Werke,
p. 76. laudatque artem descriptionis Ill. Haged.
Betr. p. 468.

p) Vid. Vir Ill. Hagedornius, *Betrachtung über die
Mabl.*

quaeramus q). Luce, ως εμος, eminent Iphigenia in rogo iam posita, quae ut eo maiori luce coruscet, sacerdos nube superimpendente aliquantum obumbratur, ita tamen, ut ipsa eius persona resque facienda satis eum attentione dignum demonstret. Non procul

B 4

hinc,

Mabl. P. I. p. 170. et quos dedit Doct. Klotz Epist. Hom. p. 273. qui ibi de expressione luctus agit, et maxime de obuelato Agamemnonis vultu, causamque in desperationem artificis de exprimenda satis tristitia reiiicit: quem sequitur Bodeus, V. C. Comment. II. de umbr. poet. p. XXII. et sic quoque senserunt Dolcius, *Gespräch über die Mabl. in der Sammlung vermischter Schriften, 1ste Betracht.* 1stes St. p. 118. et Webb, *Vntersuchung über Schönheit in der Mabl.* p. 157. 190. Aliter sentit Lessing. Laoc. p. 18. f. et ob male deformatum doloris nimis magni expressione vultum potius illum a Timanthe obuolutum iudicat. Succurrit Niobe ap Winkelm. *Palaeol. Art. P. II.* p. 338. Additus est illi filius, duaeque filiae, quarum vna brachio vultum, et cum vultu dolorem regit. Ais, desperasse in exprimenda tristitia artificem: cur non in forere desperauit? vel indecorum fuisset, inquis, summum doloris gradum exprimere, cur non indecorum erat in altera? cuius luctus aequae magnus esse debebat. Quid igitur? Diudicent docti, mihi in his sacris vel leuiter vel plane non initiato dubirando discere liceat! Legantur, quae acute obseruata sunt in V. Cl. Riedelii Theorie, S. 136.

q) Ante oculos habemus eam delineationem, quae praemissa est libro Winkelmanni *Gedanken von der Nach. Gr. W.*

hinc, auerso, vt fere omnes, vultu obuelatoque spectandus est Agmemnon, ille quidem non minus illustratus, sed ita tamen, vt eum non personam principem esse ex oculis spectantium, qui in Iphigenia defixi sunt, appareat. Agamemnoni a tergo stant duces Achaei, in quibus dignoscitur Vlysses, vel potius Menelaus, patruus; qui ex parte apparent, ex parte latent. Militum turba tota in vmbri delitescit. Eandem artem sine dubio obseruare erat in pictura Poussini de Germanici morte *r*). Sed properandum est ad poëtam, qui in carminibus suis egregie lucem et vmbra dispensauit, in qua arte principem eum appellat Bodenus *f*). Sic cum in Iliade plures heroas aut aequae fortes aut parum fortitudine sibi cedentes inuicem haberet, vnum vero Achillem omnibus superiorem: *t*) Diomedem quidem in prima maxime pugna spectari voluit, resque gestas summas illi adscripsit; Vlysses nocturno furto adhibuit; Aiace fere vnum in praelio, ante Achillis in pugnam reditum

r) vid. du Bos *kritische Betracht. über die Poes. und Mal.* P. I. p. 350. p. 77.

f) Comment. II. de vmbri. poët. p. 32.

t) conf. Battes. *Einleit. in die schönen Wissenschaften*, P. II. p. 105.

ditum commisso, Hectori, omnibusque Troianis opposuit: Achillem *u)* vero non solum per totum carmen, vt Clarkius ad nauseam fere inculcauit, et male Rapinus negauit, *v)* spectat, sed et reliquorum fortitudinem deprimit, vno illo producto, quem Hector cumque eo Troiani omnes, quos contra nihil fere efficere poterant reliqui, fugiebant. Atque in praelio, quod est in Iliade vltimum, ne vnam quidem rem aut a Diomede aut Aiace gestam memorat: Achilli vni tribuit omnia. Ita tunc in eo totus est: ita vnum illum honorat! Quid maius est arte illa, qua in Helenes et Paridis persona vtitur? Nonne ob illam belli incendium excitatum est? nonne hic filius regius est, aeque vti Hector? nonne vtriusque pulchritudo celebratissima erat? annon igitur principes personae esse debebant? Certe iurauerim fere, non defuturos fuisse, qui errorem hunc errassent. Cum enim multi heroes suos in omnibus rebus ad summum fastigium euectos nobis ostentent, et aeque fortes ac pulchros, aeque sapientes, ac virtuti deditos, aeque generosos, ac sapientes, et quales non? dent: quidni Helena vbique, tam in Troianorum

B 5

vrbe

u) vid. Homius Crit. P. III. p. 239.

v) Vergl. u. Virg. 37.

vrbe et exercitu, quam in Graecorum castris mirabilia forma sua effecisset, et Paris, tanquam alter Pyrgopolinices, solo afflatu totas legiones difflasset? At Homero, simplici illi seni, sufficiebat Helenam in XXIV. libris tantum produxisse, et semel tantum ita, vt forma suali quid efficeret *x*). Vbi licet illam odio dignam fuisse non negemus, arte tamen illa, qua eam culpam suam confitentem inducit, id efficit, vt quiuis facile illi ignoscat. Quid Paris? in primo exercituum concursu iactantem eum videas, immo et Graecorum fortissimos prouocantem:

Quid dignum tanto feret hic promissor hiatu?

vix conspecto Menelao, vbi Paris? Euanit profecto, i. e. post milites later. Obiurgatus deinde ab Hectore prodit iterum et cum Menelao suscipit *μονομαχίαν γ*). Hercle vero!
pro-

x) *α. γ. 156.* ad autem I. vid. Clark et Lessing Laoc. p. 215. locum illum ante oculos habuisse videtur Charit. *γ. p. 44. lin. 25. 26.*

γ) Hanc quod Priamus non spectauit, sed in urbem reuersus est, laudat III. Klotz. Ep. H. p. 280. et ex hoc paternum animum optime elucescere iudicat. Quare mirari fere subit in Homero, quod non solum Patrem, sed et matrem spectatores facit caedis Hectoris, filii, quem vterque parens summopere amabant, et magis amabant, quam Paridem. An vt testes essent virtutis Hectorae? an vt scenam faceret flebiliorem?

prodiisse tantum et depugnasse videtur, vt Venus habeat, quem nebula circumfundat et abripiat *z*). Postea quidem in praelium reuerfus vulnerat Diomedem, at ex insidiis, i. e. post columnam latens *a*), quod non est viri fortis. Machaonem quoque non cominus *b*) vulnerat. Denique quidem interficit Euchenorem *c*) at de plebe militem: quod tanti non est. Haec de luce, qua in Iliade splendet Achilles, et de umbra, per quam, quasi per transfennam, conspicitur Paris cum Helena. Ipsam iam euoluimus Odyssream, in qua minore arte, quam in altero illo carmine opus erat. Solus enim fere est Vlysses, quem spectare debebat poeta. Filius enim, Eumaeus, Penelope per se plus lucis poscere non poterant. Ille igitur statim ab initio apparet. De eius enim reditu in concilio Deorum *d*) deliberatur. At finito illo per totos 4. libros eua-

z) de umbra hac vid. Lessing. Laoc. p. 137.

a) *Il.* *l.* 371.

b) *ib.* *v.* 507.

c) *Il.* *v.* 663-71.

d) duo concilia habentur, primum carminis init. *z.* 31-96. alterum *s.* 3. 28. at cur duo? nonne vnum sufficiebat? causam scire velim: succurrerunt quaedam rationes, sed cum mihi non satisfaciant ipsi, apponere eas nolo.

euanescere videtur, sed tamen non euanescit. Telemachi enim crebri sermones et ad Mineruam et ad procos et ad Nestorem et ad Menelaum Helenamque de quo agunt, quam de patre? rursus, quid iter illud spectat aliud, quam Vlysses reducem? denique et quid sibi volunt perpetuae Penelopes lacrimae? quid illud, quod ne Phemius quidem, Graecorum de Troia reditum canentem, possit audire? nempe haec omnia vel latentem in Ogygia Vlysses producant, et, si non in luce meridiana, in aurora tamen collocant, et ita collocant, ut satis ubique, modo ut pater, modo ut maritus, modo ut princeps optimus appareat, lectorque eius nunquam obliuiscatur. Sed in libro tandem V, quem adhuc quasi per nebulam monstrauerat poeta, totum in scena sistit, neque vnquam, donec aulaea cadant, dimittit. Nam quod libro XV. celeriter admodum, Telemachum in Ithacam reducendi causa, Spartam Pylumque excurrit, non notari meretur. Talis autem apparet ubique, ut quam illum vnice spectet Homerus, quam illum honoret, facile videas. Fuisse cum illo apud Phaeacas? meministine, quanto eum omnes honore ornauerint? Rex conuiuia apparat splendida: instituit ludos; totus populus concurrat: omnes regis exemplo excitati donis eum haud vulgari-

garibus cumulant: deductionem in publico concilio amplissime decernunt. Age iam, siste tibi illum in ipsis ludis. Currunt iuvenes, luctantur, discos iaciunt. An in his otia agit Vlysses, qui, ut ipse, licet inter imbelles Phaeacas, ait e).

παντα - & κακος εσι μετ' ανδρασιν, οσσοι
αεθλοι - - -

Minime. Utque robur suum exferere possit: de medio iuuenum suscitatur aliquem Homerus, qui eum prouocet. Quid igitur Vlysses? discum iacit

μειζονα και παχετον, ειβαρωτερον ην ολιγον περ,
quam reliqui Phaeaces omnes, et ita iacit, ut omnium metas longe is superuolet f). Comitare illum e stadio ad coenam. Prodit Demodocus, amabilis ille cantor. Quid canit? Equum Troianum, et hinc Vlysssem maxime, eius

e) od. 9. 214. sf.

f) Egregium hoc simul artificium erat, Vlyssi Phaeacum beneuolentiam conciliandi et existimationem. Cum enim ipsi homines essent minus bellicosi, minusque in palaestra quam in tripudiis exercitati, non poterant non eum, qui haec virtutis specimina ederet, suspicere. Qua re quoque animum lectoris praeparasse mihi videtur H. ne si inferius tam prompti Phaeaces dona hospiti promitterent, miraretur.

eius inuentorem laudat. Neque id cantorem, *νοτω διηγουει* ab Vlyffe honoratum, se gratum vt praebat, cecinisse quis dicat. Quis enim fit ille hospes, neque Demodocus neque quisquam alius tum adhuc norat. Conferamus iam iter Telemachi. Beneuole profecto excipitur a sene Nestore, beneuole a Menelao, conuiuus eum vterque honorat: at priuatus eorum hospes est: Vlyffes Phaeacum publicus hospes apudque omnes deuertisse videtur. Sequimur illum in Ithacam. Deducitur in casam Eumaei, ab hoc, et quidem sub mendici persona, in urbem, imo in ipsum procorum conuiuium. Iam qua arte id efficit Homerus, vt delicatuli illi iuuenes virum senem, laceris vestibus indutum, quid? quod vix pannis tectum, inter se versantem tolerant. Quin eum exturbabant? quin scena eiiciebat? Initio quidem tutabatur eum fauor Telemachi et Eumaei: postea vero cum prope expelleretur, iamque, stimulos subiiciente impio illo Melanthio, ab Antinoo scabello percussus esset; ipseque tamen vt conuiuio eorum ad expiscanda procorum consilia optimamque caedis viam inueniendam interesset, opus omnino esset: introduxit alterum mendicum, procis non incognitum iisque saepius molestum. Quem cum
 Vlyf.

Vlyffes et ipſius impudentia et procorum ſtimulis incitatus ex conuiuio eieciſſet: g) gratiam omnium ita ſibi demeruit, vt eo facilius illis intereſſe ipſis, neque intereſſe ſolum liceret, ſed perpetuo fere cum ipſis, tum cum Telemacho conſabularetur. Conuiuio finito colloquebatur aut cum vxore, aut cum Eumaeo Philaetioque, ſic vt ille vbique princeps in theatro perſona appareat. Sed properamus ad vltimum illum actum, in quo fabula feliciffime explicit; ad caedem procorum. Primo quidem, quale quantumque eſt illud auſum, vnum illum 180 b) praeter octo fa- mulos aggredi non dubitaſſe. Cum enim magni et elatioris animi indicium ſit, vel conſilium rei difficilioris, de cuius proſpero euentu quaeuis humilior anima deſperaret, capere: quam illum, qui opus ipſum graue arduumque ſuſcipere et aggredi audet, ſuſpiciamus neceſſe eſt? Ipſe Homerus ita ratiocinatur i):

τ15

g) Quo ex loco ſi Auſtor libri de Poëſi Hom. T. V. p. 257. (ed. Clarkio-Erneſt.) comoediam deducere vult, aequè ridiculum ſe praebet, ac ſi Homerum medicum facit hoc argumento. quod *ωμοφύκτως* eſſe ſcripſit *Θερμυζην*, p. 253. Vt coeci ſunt, qui in vno homine admirantur omnia!

b) od. π. 245.

i) χ. 12.

τις κ' εἶστο μετ' ἀνδρασι δαιτυμονεσσι

Μκνον ἐνι πλεονεσσι, κὼι εἰ μάλα καρτερός εἴη,

Οἱ τευξείν θανάτου τε κακὸν καὶ κῆρα μελαιναν;

quanquam haec magis de inopinato inter scyphos imperu, quam de magnitudine facti, intelligenda sunt. Deinde in ipsa pugna, quam fortem se praestat? ipse fere vnus omnes illos procos trucidat. Habebat quidem adiutores filium, Eumaeum Philaetiumque, sed illi vix vnum alterumue interficiebant. Quemadmodum itaque Vlysses per totum carmen plena luce splendentem admirati sumus: sic Telemachum vti virtutis patriae aemulum, ita ob prudentiam suam, parentum amorem, constantem animum et fortitudinem omnino non indignum esse videmus, quem Homerus in luce haud quidem plena, sed in luce tamen poneret. Sed quid dicamus de Penelopé? raro illa in scenam prodit, nec prodit, nisi forte vt cum Telemacho colloquatur, aut procos reprehendat, aut de diuturna mariti absentia queratur. At propius et accuratius poëtae artem considera. Cur domum Vlyssis occupant proci? cur quotidie ibi conuiuantur? ludunt? ad seram vsque noctem commorantur? annon haec omnia Penelopes causa fiunt? Ex altera parte cur Vlysses consilia init procorum interficien-

ficiendorum? cur mendicum simulat? indignis modis tractari se finit? cur maximum periculum adit in procis caedendis? nonne, vt Penelopen vxorem reciperet? Porro quis certamen inter procos instituit? et quis hac ratione, vt Vlyffes arcum sine suspicione sumere possit, efficit? annon ipsa Penelope? Vides itaque, vnicam illam tum a procis, tum ab Vlyffe spectari, et signum quasi pugnae, licet insciam, dare; et tamen fere totam, vt in Iliade Briseida, caussam illam malorum omnium, latere. Cur igitur maxima ex parte vmbri eam inuoluit Homerus? cur ei non Penthesileae Camillaeue fortitudinem virilem dedit? cur

Illa colo calathisue Mineruae
Femineas affueta manus

non ipsa cum procis manum conferit? cur illam inter ipsam caedem dormire voluit? scilicet, puto, Homerus id spectauit, ne lux illius lectoris oculos praefringeret, et, quo minus Vlyffes plena in luce conspiceretur, impediret. Eumaeus denique et Philaetius per se quidem sunt personae non ignobiles, at tamen infra maiestatem carminis epici positae. Cum tamen fide in principem prae reliquis Vlyffis ciuibus omnibus haud leuiter excellent: non plane vmbri

C

in-

inuolui meruere, radiisque gaudent, ab Vlyffe, vti Eriſtatus in laudata Laireſſii tabula ab actionis ſanctitate, mutuatis deriuatisque.

Reſtat vt hoc capite, quam aptus morum artifex ſit H. videamus. Eſt id quidem iam a pluribus demonſtratum: ſed nos quoque loca nonnulla, a nemine, quantum ſcimus, notata producemus: tum quod iucunditatis multum in eſt in morum aliorum obſeruationem, tum, vt quidam, qui id neſciunt, diſcant, Homerum vt Horatius *k*) ait, meliorem morum praeceptorem eſſe Chryſippo et Crantore. Mirifice ſemper mihi placuit elegantiffima illa de Nauticaa *l*) narratio *m*), tum ob ſimplicitatem temporum, quae ex illa elucet, tum maxime ob elegantiffimam illam, qua Vlyſſes puellam alloquitur, orationem. Primo igitur, qua arte uſa eſt Minerua, ſiue potius Home-
rus,

k) Epift. II. 2. ſeqq.

l) pulchritudinem eius celebrat poëta, Dianae eam aſſimilans, ſocias Nymphis. Nauticaa *würde unter ihren Gefolge minder reizend hervorbisimmern, wenn Homer dieſe Züge, womit er die Tochter des Alcinous geſchildert, an ihren Begleiterinnen hätte verſchwenden wollen*, inquit ill. Hagedorn, *Betr.* p. 42. qui et conf. p. 323. Ceterum h. Hom. locum reſpexiſſe videtur Charit. *a.* p. 3. lin. 19.

m) quae eſt libro VI.

rus, vt per Nauficaam Vlyffem in vrhem aedesque regis Phaeacum introduceret? Comonefacit illam vestium fordidarum, nuptias appropinquare nunciat, vestesque iubet lauari. Num aptius eam mouere poterat ad adeunda illa loca, vbi Vlyffes dormiebat, i. e. ad laucra? quis enim nescit puellarum munditiae studium? En Europam, in mediis vndis vectam, subito Iouis raptu territam et exanimatam fere, eandemque tamen vestes, ne humectentur, colligentem! n) En Camillam Virgillii, bellatricem illam et a mulierum studiis alienam, in hoc tamen illis similen, quod ornatum amet! eaque ratione mortis eius occasionem aptissimam finxit Maro o). Quod cum cogito, et eundem, quod sine vlla causa probabili Creusam, vxorem Aeneae, scena eicit, reprehendi p) memini: annon eam ob pretiosam vestem aliamue rem mulieribus aestimaram, domum remittere, et sic Aeneam ab illa, quando quidem ita opus erat, liberare potuisset,

C 2

n) Mosch. *Ed.* β. 122.

o) Aen. XI. 778. Par ce trait delicat d'une Morale aussi fine, que recherchée, le poete insinue adroitement, que l'imprudance a poursuivre ces eclarantes niaiseries sur la cause fatale de la mort de son heroine. Spectateur T. I. p. 77.

p) a Battesio, *Einleit.* P. II. p. 203.

tuisset, animo meo succurrit. An recte? viderint docti: ego redeo ad Nausicaam. Quam quis cum Claudiano *q)*, maximo omnium laudatore, Serenae illi postponat? Excitatur illa e somno, surgit: patrem quaerit, vestes lauare se velle ait, cur? veramne causam addit? minime.

αιδετο r) γαρ θαλερον γαμον εξονομηναι.

Quam igitur? patri in conciones prodeunti vestibus lotis opus esse callide fingit; culpam quoque in fratrum *καλλωπισμιον*, ut sunt iuvenes, reiiicit. Pater permittit: illa abit, vestes lauat, prandium capit, deinde sphaera ludit, cuius in aquam incidentis *βομβη* expergefactus Vlysses prodit ex silua, puellamque, ut se in urbem ducat, orat. At quo tandem artificio, ut precibus hominis ignoti annueret, effecit? nae! plane puellarum mores non nouisset, qui *πολλων νοον εγνω*, nisi a laudibus formae eius tributis exordium duxisset. Quare statim incipit:

θεος νυ τις, η βροτος ασσι; f)

Αρτεμιδι σε εγωγε - - -

Et

q) p. 500. ed. Gesn.

r) VI. 66.

f) imitatus est Virgil. Aen. I. 331. sed inferior videtur

Et diuina sunt illa, τρισμακρες -- σεβας μ' εχει εισορωντα. quae quam placere debebant puellae! Deinde cum misericordes esse soleant puellae, et Nausicaam t) miseriae suae narratione flectere tentat Denique votum addit. Quale? an vt diu? vt sana viuat? vt felix? vix putem. Sed

σοι - θεοι τοσα δοιεν, οσα φρεσι σησι μενοινας
Ανδρα τε και οικον --

in quibus omnia nunc virginis vota occupata erant, omnemque elegantissima de laeti coniugii deliciis sententia claudit orationem. Non laudabo in reliquo h. libro qui mihi quidem pulcherrimus Odysseae videtur, το, τρεσσαν δαλλυδις αλλη, u) et το, αλληλησι κελευσαν, v) et το, ειπον δαρα κερη w) et votum puellae, αι γαρ εμοι -- x) et

C 3

timo-

detur Homero. Ille in Dea, annon Dea sit, dubitat, hic in homine, conf. Hymn. in Ven. v. 88. sqq.

z) quare et ap. Lucian. Imag. c. 19. p. 478. T. II. vt χρησπητος και φιλανθρωπιας, vt Penelope cap. sqq. σαφροσυνης et ενουιας in maritum, exemplum adducitur.

u) v. 138.

v) v. 211.

w) 223.

x) 224.

timorem eius, μητις οπισσω μορμην - γ) in quibus omnibus muliebri ingenium cum voluptate deprehendisse mihi videor: alia iam humani animi in H. vestigia persequar.

Nihil communius est in hac vita, quam vt praesentes in luctu nostro luctum quoque simulent:

Vt ridentibus arrident, ita flentibus adflent
Humani vultus z).

Recessus igitur intimos latebrasque hominis qui detexerat poëta, et has lacrimas falsas esse facile perspexit. Cum Telemachus Spartaefleret patrem, fleret Menelaus, fleret Helena: quid facit Pisistratus, Telemachi comes? fleret et ille. At ob Vlysssem? minime, sed memor fratris ad Troiam occisi. Quis heic non meminit illius in Iliade α) σφων δαυτων κηδε' εκουση.

Eos, qui longa nimis calamitate premuntur, oneri nonnumquam, patientissimi licet sint,

γ) v. 273.

z) Hor. A. P. IIΟ.

α) σ. 302 Imitatus est Heliod. Aethiop. I. 2. p. 37. ed. Commel. vbi ita: εδωκεσαν και οι ζενοι, το μεν, κλεινον προφασιν, μημης δε των ιδιων εκουσος. huic iunge Charit. β. p. 31. lin. II. et η. | p. 136. lin. 6.

sint, succumbere quis nescit? Hinc Vlysses,
fatis adhuc fatis agitated et in terram Phaeacum
eiectus tandem, ne hic quidem aduersita-
tibus suis finem posituros esse Deos, credebat.
Quare ille ita ad Nauficaam *b)*

παισεσθ, ἀλλ' ἐτι πολλὰ θεοὶ θέλεσσι παροΐθεν.

Culpam malefactorum omnem solemus in alios
reicere, inque eos praefertim, qui vel absen-
tes vel mortui sunt, quique nihil nocere, ne-
que se defendere amplius possunt. Vides hoc
in Eurymacho, proco. Aggressus iam erat
illos Vlysses: telo strauerat Alcinoium: treme-
re omnes; quid hoc rei sit, quaerere: se vl-
turos esse caedem, minari. Vlysses nomen suum
profiteretur: hem! subito Eurymachus omnia
scelera, omnes iniurias, omniaque damna Vlyf-
si illata in Antinoium caesum coniicit: hunc
esse malorum auctorem, hunc omnium male-
factorum inuentorem, hunc ducem auspicem-
que: hinc et illum, quem paullo ante omnes
iniuste caesum esse dicebant, seque vlturos esse
minabantur, iure caesum ait esse et prostratum.
Talia quaeuis fere pagina dabit carminum Ho-
mericorum: quas delicias qui amat, legat, at-
tendat, sentiat.

C 4

CAP.

b) od. ζ. 173.

CAP. II.

De Materia carminis.

Iam, per partes itinere facto, ad ipsum fabulae (*μυθε*) corpus inuestigandum accedimus. Hem! cogitabit vnus et alter; hic poëtam ad ieiuni Critici grammaticie compendium, more multorum, examinabit; quae cum illo conuenient, laudabit: vbi vero dormitantem deprehenderit, et a Tigellio suo recedentem: vah! quam male vapulabit infelix ille Homerus! At, o bone, non faciam, qui non proemiorum modo, vt Quintilianus ait, sed totius carminis epici leges eum ipsum non tam securum, quam constituisse didici. Sed cum figendi tamen sint gressus, filum quoddam et inprimis illud Ariadnaeum Bartesii, quod per doctas Rammleri, V. C. manus datum nobis est, secururi, videbimus, hanc Homeri fabulam primo simplicem esse duntaxat et vnã; deinde eam lectorem, tum personae principis virtutibus, tum fabulae ipsius argumento, tum denique eo, quod mirabile vocatur, ita in suas partes trahere, vt eum delectet moueatque. Num dabitur nobis, Homeri artem ita explicare, vti illam persentiscimus? at nunquam quid quisquam, de quo despe-

desperavit, perfecit. Num omnes, quis iam
Homerus displicet, melius de eo, his lectis,
sentient? modo vnus alterue eum non con-
temnat amplius! annon ii, qui, quid in Ho-
mero pulchrum sit, quid diuinum, melius me
peruidere, libellum hunc, se indignum, re-
ficiant? reiicere modo possint omnes, qui eum
vident! et qui reiicere possunt, me eos feli-
ces praedicare, et magni, vt fas est, facere sint
persuasi!

Primo requiritur simplicitas, i. e. carmen
non plures, sed vnā tantummodo fabulam,
quae est συζασις, vt ait Aristoteles c) εχρα
αρχην και μεσον και τελευτην, contineat. Sim-
plicitas cum dependeat ab argumenti indica-
tione, quid Homerus promittat, videamus. Non
dixit ille, se omnes res ab Vlysse gestas canere
velle, λιαν γαρ μεγας μυθος ille, vt ait Ari-
stoteles d) και εκ ευσυννοπος εμελλεν εσεσθαι.
quare non narrauit eum πληγηναι e) μεν εν
παρνασσω, μανηναι δε προσποιησασθαι εν τω
αγερω, ων εδεν θατερα γενουμεν αναγκαιον η
εικος θατερον γενεσθαι, sed in μια πραξει sub-
sistit: et quae est illa? domum reditus. At de

C 5

eo

c) Poet. cap. 7. p. m. 796. T. II.

d) Poet. c. 23. p. 813.

e) id. l. I. c. 8.

eo ne γην quidem in προσιμω. Cum Bos-
 suo, f) ut eum vocat Olearius g) id obseruat
 et is, qui ad vernaculam eius translationem an-
 notationes adiecit: Hic igitur cum se expedire
 inde tentet, προσιμων ad v. 21. vsque exten-
 dit. Sed, ut a Boffulo discere poterat, opus
 non erat; cum reditus in eo iam lateat, quod
 Vlyffem Homerus omni ratione suam fuorumque
 vitam feruare voluisse ait, socios autem non
 feruare potuisse, addit. Rursus, inquit aliquis,
 vbi quidquam de caede procorum indicauit
 poeta? Sed nec hoc erat opus. An enim re-
 diisse dici poterat Vlyffes, nisi simul vxorem
 recepisset, aedes suas occupasset, et de pro-
 cis poenam sumfisset? Πατερς γενομενς αναγ-
 κωιον ην η εικος και Πατερς γενεσθαι. Cum
 itaque Homerus id tantum hoc carmine cecine-
 rit, quod in operis limine indicauerat, i. e. re-
 ditum Vlyffis, quaeque ab eo dependebant:
 hinc carminis huius conficitur simplicitas. Cu-
 ius summam non melius dare nos posse credi-
 mus, quam verbis Aristotelis. h) Αποδημων
 Οδυςσευς ετη πολλα παραφυλαττεται υπο τε
 ποσειδωνος. ετι δε των οικωι ετως εχοντων, ωσε τα
 χρη.

f) de carm. ep. III. 3.

g) ad Philostr. p. 199.

h) Poet. c. 17. fin.

χηματα υπο μνησηρων αναλίσκεσθαι, και τον
μιν επιβλενεσθαι, αυτος αφικνεται χειμασθεις,
και αναγνωρισας τιναις, αυτοις επιθεμενος, αυτος
μιν εσωθη, τας δε χθρας διεφθειρεν. En stu-
pendam ingenii Homericum vim! En aridum fa-
bellae agellum ita luxuriantem, ut messis am-
plissima 1200. versuum efflorescat, atque ita,
quod maximum est, efflorescat, ut non ar-
te productae fruges, sed sponte a liberali ter-
rae ingenio natae esse videantur. En solitudi-
nes Libycas, vel Armidae scipione vel Neptuni
tridente in amoenissimam mutatas regionem!
ubi quid prius, quid diligentius contempleris,
haesitas: an urbium splendorem? an turrium
altitudinem? an pratorum hilaritatem? an ri-
dentem camporum vultum? Ita omnia incre-
dibili distinxit varietate! Iam te forte taedium
in Iliade ceperat, amice, perpetuae pug-
nae *i*). Praefensit id Homerus. In media
pugna, in ipso praeliantium ardore stupemus
optimorum amicorum bigam, ex Graeco al-
terum, alterum e Troiano exercitu, attonito
oculo se sistentem *k*). An longe hinc pedem
referam, et singulare hoc inexpectatumque
spectaculum procul suspiciam admirabundus?
an

i) a. v. 446. libri VI. i. e. per 1126. versus.

k) ζ. 119.

an vero aduolem ad illos, et his brachiis candidas has animas amplectar? candida pectora pectori applicem meo? Haereo. Iubet hoc animus blandae apertus amicitiae: illud, rei, quam video, insolentia. Quando tandem recurretis aurea illa tempora, vbi Amicitia, sacrosancta illa Dea, quae nunc ob vilissimas res, ob leuem in rebus nullius ponderis dissensum, abiicitur, arma caedesque perrumpat? quando tandem recurretis? Hoc actu, qui vtrum magis mirabilis, an laetus fuerit, nescimus, finito, ad aliam scenam nos ducit: vnde quis est qui sine lacrimis abeat? Mulier mariti amatissima, et dolore ob eius discessum fere exanimata, huic, ne periculis se nimium exponat, miseriam suam narrando, blandiendo, flendo persuadere allaborat: Hector durus quidem et immotus, at ille tamen non ita durus, vt non moueretur puerulo, de quo dicas *l*): *ως αφελης ο παις εστι, και απλοικος, και αυτο δη τειτο παις ετι.* Sed quid haec enarro cum has delicias gustandas nobis dederit Vir *m*), cuius epulis si nunquam satiari me posse, in quo, vtrum doctrinae verae magnitudinem ingenii que felicitate

l) Lucia. Dial. T. I. p. 210

m) Klotzius Epist. H. VI. conf. Mendelsohni, V. cel. et acutissimi, *Philos. Schrift. Th. II. p. 138.* et Haged. V. Ill. Betr. p. 322.

citatem, profundamque artium cognitionem, an vero amabilem animi candorem, illamque pectore nobili dignam, qua, quae sentit, dicit, libertatem admirer, si nescire me dixerim, haud vereor, ne quis hoc auribus eius datum putet esse. Redeo ad simplicitatem carminis, quae interruptitur quidem ⁿ⁾ at non tollitur iis, quibus opus poeta distinxit, *επεισοδίοις*. Telae enim illa suae ita intexit artificiose, ut ubicunque aliquid inde velis decerpere, nihil quidem in fabula, delectationis tamen multum, et hinc inde quoque lucis aliquid desideres. In medias Vlyssis calamitates non secus ac notas rapit nos Homerus: dat nobis illum in Calypsus insula: quis, quomodo huc delatus sit, diuinabit? didicimus ex Iliade, ad Troiam illum pugnasse: eius reditum canere se velle, ipse indicat poeta; qui igitur, quid acciderit illi interea, scimus? et curiosuli tamen sumus, ut sumus homines. Gratias itaque Homero agimus, qui, cum Vlysses a Troia inde non vellet in Ithacam deducere, introduxerit illum in Alcinoi conuiuium, ubi fata sua calamitatesque iam exantlatas in *επεισοδίω* narrare poterat, et quidem apte poterat. Nam quid magis credibile est, quem Alcinoem, cumque eo Phaeacum optimates omnes, cupiditate, hospitis huius,

n) Hom. Crit. T. III. p. 301.

huius, quem hominem *ετυχοντα* et manu quoque validum et sapientem esse viderant, fata discendi, arfisse? praeferim, cum tam suauiter promulside accepti fuerint et Alcinous et Arete o). Quare omnium nomine, in publico conuiuio ita ad eum Alcinous p).

ειπ' ονομ' - -

ειπε δε μοι γαιαντε τεην, δημοντε πολιντε

(Και) αγε, μοι τοδε ειπε, και ατρεκειωσ καταλεξον,

Οπποι απεπλαγχθης τε και εστινας ιμεο χωρας,

Ανθρωπων - - -

Ειπε δ' οτι κλαιεις και οδυρεαι ενδοθι θυμω

Αργειων Δαναωντε και Ιλιου οιτον ακων;

Seriem igitur factorum per integros 4. libros, semel leuiter tantum abrupto narrationis filo q), narrare coepit Vlyffes. O suauem illam narrationem! Vti est

Suaue mari magno turbantibus aequora ventis

E terra magnum alterius spectare laborem;

Non quia vexari quemquam est iucunda voluptas,

Sed

o) Od. η. 210. coll. μ. 451.

p) Od. τ. 550. fqq.

q) Od. λ. 322 - 76.

Sed quibus ipse malis careas, quia cernere suaue est:
Suaue etiam belli certamina magna tueri
Per campos instructa tua sine parte pericli:

aut uti suauius et est sensus ille, pectore dignus
haud ignobili, quo cum homine fortunae icti-
bus obiecto vel laeta vel trista ex animo senti-
mus: sic non minus suaue est de tempestatibus
marinis, pugnis, periculis vitae aliisque rebus
mirabilibus narrantem legere, et narrantem
quidem Homerum, qui lectores facit spectato-
res. Rursus *επεισοδιον* illud *γ)* de vulnere in
Parnasso apri dentibus inflicto non superfluum
esse, et cum toto *σωματιω* cohaerere, quis
non videt? Excindatur! et de cicatrice, qua
Euryclea herum agnoscit, plane erimus *απει-
δευτοι*. Illud, vero quod de Proteo narrat
Menelaus, *δ)* nonne *πλεοναζει* et numerum
versuum augendi causa est insertum? Videri
posset, nisi exinde, Pater ubi commoraretur,
disceret Telemachus, et cum Telemacho nos.
At, quod ingenue fateor, de toto illo Telemachi
itinere quid dicam, nescio. Estne *επεισο-
διον*? loco hoc tam alieno? auidi Ulysssem ex
Ogygia decedentem videre gestiebamus, et
nos Homerus cum filio Pylum rapit. Ut Te-
lema-

γ) Od. τ. 393.

δ) Id. 343.

lemachus inauditiuncula quadam de patre ad-
 spergeretur, *t*) aut vt gloriae quid conseque-
 retur, *u*) tantine hoc erat, vt ab Vlyssē nos
 auerteret? Porro cum *επεισοδία* natura sit, le-
 ctorem, quem perpetuus narrationis trames
 lassum iam aliquantum fecerat, de via leuiter de-
 flectendo, amoenis deuerticulis excipere: quo-
 modo heic in fronte carminis, vbi vix iter cum
 poeta lector ingressus est, locum habere potest
 de via deflexio? Pertinet, inquis, ad totius
 carminis *συνοχή*, neque ab ea diuelli vnquam
 potest. Quid igitur eo sibi voluit Homerus?
 num quicquam eius opera effectum est? vt pa-
 ter in patriam rediret? nonne Vlysses in Itha-
 cam, si vel mansisset domi filius, reuerti po-
 tuisset? imo et reuersus prior est. Neque sa-
 tisfaciunt ea, quae dixit Bossulus. Vult ille,
 propterea non statim ab erroribus Vlyssis in-
 cepisse Homerum, quod tum nimis sero, quis
 Telemachus, quae Penelope, qui proci fue-
 rint, didicissemus. *v*) Quasi non tum satis
 mature, cum Vlysses ipse in Ithacam deueni-
 rit, illos nosse potuissemus! Cui bono haec
 omnia? Haec non animo Homerum reprehendi-
 denti

t) Od. d. 498. 555.

u) α. 93.

v) de carm. ep. II. 12. p. 157.

dendi apposui, sed tum, quia nihil dissimulare didici, tum quoniam, ut melior me iudex ex his me expediat, opto. Quaero iam, quomodo Homerus attentionem sibi conciliauerit lectorum suorum, non quidem Graecorum, qui eum θεον ως εισορώντο, qui ex eo multa et in sacris rebus et in πολιτεία hausere, quae eum publice coram populo a rhapsodis praelegi voluerunt; (et hoc enim, cui Graecis fuerit vsui? et illud, quum in vernaculam nostram sit transfundendus, et quum haec ex illo sit emendanda? pondus his annis humerisque nimis nunc foret graue, quod et viros doctos exerceat:) sed id tantum, quomodo carmen eius, quod humanae fortis speculum exhibet, nos, et ipsos homines, afficiat, videbimus. Primo igitur statim attentos nos reddit ipsa, quae princeps est, persona. Nam uti in Iliade Achilli vel maxime fauemus ob amicitiam, qua Patroclum profecutus est, tenerrimam verissimamque w) (acre enim et pertinax inexorabilis bellatoris ingenium fortitudinemque Alexandris admirandam relinquimus,) ita non possumus non Ulysssem, quem virum bonum esse videmus, amare, et de eo, infelici
fato

w) vid. du Bos, *Betr.* P. I. p. 120.

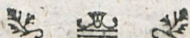
fato agitato, esse solliciti. Quamuis enim non omnis virtutis exemplar fit, quod Homerus eum sapienter noluit esse: *x*), est tamen virtute haud vulgari exornatus, isque innumeris calamitatibus afflictus, et quidem ob virtutem exercitandam afflictus. *Εἰ αγαθος ἦν, ὡς ἦν, inquit Maximus Tyrius y*) *διότι*

Πολλων ἀνθρώπων ἰδεν ἀσεα καὶ νοον εἶνω, καὶ πολλα δ' οὖν ποντῶ παθεῖν ἀλγεα οὐ κατὰ θυμὸν, πῶς ἔθεια μοῖρα αὐτῶ συνέχεθη τὰ γυμνασία, ἀφ' ὧν αγαθος καὶ ἦν καὶ ἐδοξε, περισησάντος αὐτῶ τῶ δαιμονίῳ ἀνταγωνίσας πολλὰς τῶν μὲν βαρβαρῶν τὸ τρωικόν, τῶ δ' ἑλληνικῶ τῶς ἀριστῶς, Παλαμῆδην καὶ Αἰάντα, τῶν δὲ οἰκοὶ τῶς ἰσχυροτάτῶς καὶ ἀκολαστοτάτῶς, Κυκλωπῶν δ' ἀγριωτάτων, Θρακῶν τῶς ἀξενωτάτῶς, Φαρμακιδῶν τὴν δεινοτάτην, Θηριῶν δὲ πολυκεφαλωτάτην, θαλάτταν πολλὴν, χεῖμωνά χαλεπὸν, συνεχὴ ναυαγία, προσαναγκάσας ἀλασθαί καὶ πτωχεύειν, ῥᾶπῃ ἀμπισχομένον, καὶ μετὰ ταῦτα αἰτνετὰ ἀκόλῃς, παλαιόντα, λακτιζόμενον, παρονεμένον, ὡν ἑκάστον αὐτῶ διὰ φίλιαν θεὸς προῦβαλεν. *Quis hunc non curet? quis et hinc, quomodo malis eripiat, non attendat? et de erepto gaudeat?*

x) vid. *Briefe die Litterat. betr. Th. IX. p. 49. f99*
conf. *Battes. libr. laud. P. II. p. 102.*

y) *Diff. κβ. p. 131.*

deat? Porro quis illum non admiretur? Fortem quidem et excelsum illum animum, qui tanto malorum onere pressus sese erigit ipse, pauci aestimare didicerunt. Quamuis enim dolores nobis excitet omne id, quod nos ea quae volumus, perficere retat: 2) illi tamen raro oculis plebeiis, (at quam late se plebs docta indoctaque, nobilis atque ignobilis extendit?) non apparent. Quum igitur in Vlysses cum internis animi doloribus non coniuncti sint externi, et omnino patientia non in iis virtutibus, quae primo statim intuitu oculos feriant, numeretur: Vlysses non is apparet, qui est. At perpendamus incredibilem illam, patriam repetendi tandem, cupiditatem, illum immensum coniugis videndae ardorem, singularem illum in filium affectum, quae tanta erant, ut ne Dearum quidem amores spesque immortalitatis ex animo ea possent evellere: ex altera parte sexcenta votorum perficiendorum impedimenta, iram Neptuni, tempestates, ieiunia, sociorum in bestias mutationes et caedes et naufragia, paucis, omne malorum, quae perpeffus est, genus: et ille tamen, velut Lao-

D 2

coon

2) Hanc de Vlyssis patientiae magnitudine observationem subnatam esse profiteor e lectione eorum, quae dicit Abbtius, in aureolo libro, *vom Verdienste*, p. 73. sqq.

coon ille, tacita patientia tolerat omnia, et folatia ex se ducit ipse, et saepe quidem, vbi summum fastigium attigerat eius calamitas. Cui non furgat animus μεγαλιτωρ cum illo

θετλαδι δη κραδιη; a)

quis est, qui sublimitatem eius non sentiat? An Vlysses vnquam ira de malignitate fortis effertur? num Neptunum omnibus diris, omnibus calumniis infectatur? num et ceteros Deos, qui tantam Neptuno potentiam concedant, increpat? Verum vti dolore furentem non dedit, ita nec plane durum. Miseriam suam luget, meliorem fortunam optat, flet quoque, et flens sedet ad litrus, b) patriamque respicit. Haec autem vti non homine, ita nec heroe sunt indigna, c) et de patientia eius nihil detrahunt, et simul misericordiam nostram erga eum, quem nostri tam similem videmus, magis commouent. Eorum enim, quae hominem excedunt, nihil nos tangit. d) Ingruit horrenda tempestas: nauis disiicitur: ponto iactatur miser:

a) v. 18. coll. s. 222. al.

b) s. 82. al.

c) vid. Lessing. Laoc. p. 5. seqq. conf. quae dicit Au&t. lib. de poef. Hom. p. 213. T. V. ed. Ernest.

d) *Fragm. Samml.* II. p. 335.

mifer: vah! quam, ne mergatur fluctibus, vereor! At o illud execrandum Polyphemi antrum! hinc ille euadet? Ianuae obuolutum est saxum ingens, immane, immensum. Vi viam aperiet? pugnabit contra illum, qui nec Iouem curat? periit igitur: spes elabendi *ωχρητο*: factum faciet ex homine Polyphemus. Sed quid si illum, quem nec Salus ipsa seruare posse videbatur, seruaret calliditas? Plaudo, laetor, exulto laetitia! et mecum, qui sensum habent, omnes!

Deinde et ipsa fabula talis est, quae et admirationem nostram eo, quod mirabile vocatur, exciter, et de rerum euentu lectores teneat suspensos: et hoc quidem fit impedimentis, quae heroi in eo, quem petit, attingendo scopo initio moram obiiciunt, postea vero arte poëtae tolluntur. Vlysses, quo minus in patriam venire domumque statim occupare possit, duo impedire ait Bossulus, e) primo Neptuni iram, f) deinde procorum impuden-

e) p. 166.

f) causam quidem malorum omnium in boues ab Vlyssis sociis mactatos coniicit Geneſtius, libello super vita pastorica scripto, (*in der Sammlung vermischter Schriften. 2. Betr. 2. St. p. 329.*) sed calamitates inde ortae ad solos socios pertinebant; illi perire, euasit Vlysses.

dentiam et mores effrenes. At quid si vna
omnis in Neptuno impediti in patriam reditus
turbarumque Ithacensium caussa deprehenda-
tur? et deprehenditur profecto. Videamus
imprecationem illam Polyphemi, ad patrem
missam: g)

ἀλλ' εἰ οἱ μοῖρ' ἐσὶ Φίλων τ' ἰδεῖν καὶ κερθεῖν
Οἶκον εὐκτιμενον καὶ ἐν εἰς πατρίδα γαίαν,
Ὀψε κακῶς εἰλθοὶ ὀλεσας ἀπο πάντας ἐταίρους,
Νηὸς ἐπ' ἀλλοτρίας, εὐροὶ δ' ἐν πημάτα οἰκῶ.

Annuit Neptunus:

τὰ δ' εἰλυε Κυανοχαίτης.

Et illas igitur in Ithaca turbas dedit, conue-
niente quoque temporis ratione b). Aeneas
enim Achaemenidem, Vlyffis focium, in In-
sula Polyphemi relictum, circa sextum erroris
annum recipit, vnde sexto post excidium Tro-
ianum anno in Insulam illam Vlyffem deuenisse
et Polyphemum oculo priuasse discimus. post-
quam vero in Ithacam anno X. rediisset, qua-
tuor fere annos turbae procorum durauerant.
Cum igitur non citius inceperint, quam Vlyf-
fes

g) u. 532.

b) conf. loca, Od. β. 89. Aen. III. 590. V. 46.
636.

ses τον ανδρα πελωριον excoecasset, earumque initium in ipsum illud tempus incidat: quem alium, quam Neptunum auctorem illarum esse, vindictamque hanc de Vlysse sumfisse apparet? At has procorum turbas nusquam alibi parasse Vlyssi legitur hic Deus. Neque opus erat saepius earum narrare originem. In extremas enim illas cum nos introduxisset, vnde essent orae, dixisse semel in επεισοδιω sufficiebat. At Neptunus maris est Deus, est illi imperium solius pelagi forte datum, illa se iactet in aula, quid in terris tumultus excitat? quid contra principem ciues? Sed nonne hi recordantur pugnarum in Iliade commissarum? exercitum Graecorum vti obiit? vti his opem tulit? vti Aeneam eripuit? et quid clarius illis eius? i)

γαιαν δετι ξυνη παντων,

vt eum saepe γαιηοχος k) audire taceam. Videmus itaque Neptunum maximum Vlyffis hostem et vnum. Nam quod Mercurium tempestatem illi, a Phaeacibus proficiscenti, immisisse vult Hyginus, l) nihil hoc ad poëtam

D 4

no-

i) Il. o. 193.

k) ex. gr. Il. v. 49. 59. etc. sic et ap. Pindar. Ol. I. 39. γαιηοχος. conf. Vulcan. ad Callim. T. I. p. 152. et Spanh. T. II. p. 402.

l) Fabb. CXXV. p. 140.

nostrum. Quî vero insidias Dei marini et per-
secutiones effugit? siue, vt verbis, quae in
ore sunt omnium, vtar, quî nodum solue-
re institutt Homerus? Hic ne, homo natus,
resistet Deo? hunc Vlysses vincet? hoc inuito
in patriam per mediam eius ditionem, per
mare, redibit? deinde vbi in Ithacam deuene-
rit, quis illum, qui tam diu absens totusque
sine dubio mutatus fuerat, agnoscet? quis
eum, vt Principem, venerabitur? quis con-
tra procos cum illo pugnabit? Priora igitur
impedimenta illa remouet fato, i. e. communi
Deorum consilio *m*), quo in Ithacam redire
illum decretum erat. Sic Iupiter *α. 75.*
ε μεν γαρ τι δυνασεται αυτια παντων - - εριδ.
οιος. Reliqua fugat ope *αναγνωρισμ.* Sed
haec cum nota sint, ad id, quod mirabile est
in

m) Esse fatum Homericum commune deorum confi-
lium, videor mihi in eo obseruasse. *Ιλ. π. 434.*
Iupiter *μοιρην* esse ait, vt a Patroclo occidatur Sar-
pedon, vtque hunc mortis possit eripere faucibus,
optat. At insurgit contra Iuno. *ερωδ' αυταρ ετοι*
παντες επαινομεν θεοι αδελ. Hinc si Iupiter id,
quod contra fatum facit, contra Deorum omnium
reliquorum voluntatem facit: quid fatum est aliud,
quam Deorum voluntas vnanimis? idem appare-
bit *Od. IX. 530. coll. α. 76. seqq.* vti igitur sub
fato intelliguntur decreta Deorum: ita Iupiter,
vt concillii diuini interpres, pro fato ipso sumitur.
Sic ex. gr. *Il. α. 4.* quare et ad illum sub plurium
persona preces diriguntur. *Od. XX. 910. al.*

in carmine epico, progredimur. Illud Deorum Dearumque interuentu, vti constat, efficitur. At Deorum in carmen introductio non placet Homio *n*). *Quamuis Homerum, inquit, quod Deos, in carmina sua introduxerit, religio forsan excuset; Graeci enim, saepe se Deos spectandos dare, negotiisque hominum interesse, credebant: non tamen est negandum, parum eos carmina ornare poëtae. Quae enim naturae fines transiliunt fictiones, raro id, quod debebant, efficiunt. Ad tempus quidem eam, qua res nobis repraesentamus, animi vim excitant: ei vero, qui verum pulchri sensum habet, lectori placere nequeunt* Quid igitur? eiiciemus Deos Homericos rogante Homio? Is quidem apud nos esset reprehendendus, qui Iouem, Mineruam, Venerem, Neptunum, et quos non? in carmine nobis daret epico: at Homerum, qui dedit, quis reprehendat? Apud nos quidem haec talia fidem haud merentur; at merebantur apud Graecos; et his scripta erant carmina illa. Quod vero illos carminibus Homericis ornamento esse negat: cur neget, ego quidem, homo *μωρὸς*, non video. Illud sentio, aegrae me sublimitate fictionum illarum cariturum esse,

D 5

επεί

n) Hom. Crit. T. III. p. 288. sqq.

επει ψευδεσσιν οι ποτανογε μηχανη
στυμον επεσι τι, ο)

Num *ηρι ηγχος Martis επεκλιτο?* p) Num Neptunus, si Dii eiicerentur, terram tridente feriret? vt portae paterent Orci, et lux locus subterraneos illustraret, et manes contremiscent, et Pluto folio se deiiceret, et clamorem excitaret horribilem? quid sublimius, quam cum lectorem, terrae iam pertaesum, secum rapit in coelos, et in concilio sistit Deorum? Et in periculis, vnde neque calliditas humana, neque potentia eripere valet, nonne multi, quos scenae interesse oportet, perirent, nisi Deum Deamue experirentur fauentem et auxiliantem, Aeneas annon occisus fuisset a Diomede, nisi delusisset hostes Appollo? ab Aiace Hector, nisi idem huic succurrisset? qui denique Priamus Graecorum castra sine Mercurii ope potuisset adire? Iure igitur intersunt fabulae Homericae Dii; quidque et in Odysea efficiant, indagabimus: primum, quid Neptunus, deinde Minerua, Vlyssi haec aequa, iratus ille. Didicimus statim ab initio, esse hunc Vlyssis inimicum, sed experimur demum

o) Pindarus, Nem. VII. 32.

p) *Il. ε.* 386. vid. Plin. Ep. IX. 26. et ibi Gesn. p. 406.

demum libro V. *q*). Heic cum nauigantem e longinquo, conspiceret, *εχ* *ιλαρον* *βλεπει* *r*) vt apud Amymonem, sed *εχωσατο κηροφι μαλλον*, et caput quassat iratus *f*) et mare ferit tridente, et ecce! nubium contrahitur densitas *t*) et pontus conturbatur, et omnes ventorum turbines corruant, et terra et mare caligine inuoluuntur, et caelo dependet nox. Vae Vlyssi! periit, et periisse quoque credit Neptunus; quare

ιμασεν καλιτριχας ιππας

μετο δεις Αιγας, u)

Neque eum prius respiciebat, quam cum eum praeter spem elapsum, patriamque videt attingisse. Quid tunc? Consilia inquit cum Ioue: cum Vlyssi non potest, nocere tentat Phaeacibus, et nauem reducem, in saxum mutatam, vrbi, vt montem, inducit *v*). Vt tamen verum fatear, Neptunus in Odyssaea non totus placet,

q) Od. s. 291.

r) in Philostr. Imagg. VIII. p. 774.

f) vid. S. Reu. Ernesti ad v. 376. libri V.

t) de huius descriptionis sublimitate vid. Long. π. *υψ. τμ. 2.* p. 70.

u) Heic non gressus Dei numerat poeta, vt *Il. v. 20.* Locus similis ap. Claud. R. Pros. I. 177. p. 530.

v) XIII. 127. seqq.

cer, et senem poëtam videtur prodere. En in Iliade Thëtidem, Deam modo, et eam minorum gentium. Filius ab Agamemnone leuiter tantum offensus erat: recta illa ad Iouem abit, querelas effundit, vltionem poscit. Quantas haec turbas dedit? quantum belli incendium excitauit? hinc Iouem ipsum inter et Iunonem rixae: hinc tot Troianorum caedes: hinc tanta Graecorum strages, hinc Patrocli interitus, hinc vulnera Menelai, Agamemnonis, Vlyffis et omnium fere principum. At Neptuni non filium laeserat, sed oculo priuarat Vlyffes: quid contra pater? tempestatem excitat, forte hostem conspiciatus

εξ Αιθιοπων αντων.

Deinde ille, qui εν Σολυμων ορεων Laërtiaden vidit errantem: nonne et ille vidit Leucotheam, huic succurrentem? quî passus est, homini sibi inuiso assistere contra se Deam, imperio subiectam suo? Rursus quam placide hostis eius a Phaeacibus deducitur in Ithacam? dormit, et dormiens in terram suam exponitur: w) et cum iam expositus esset, tum demum

w) Cur poeta dormientem in Ithaca exponat Vlyffem, diu multumque cogitando assequi tentauit. An desperauit de exprimendo boni hominis gaudio, quo illum post XX. annorum absentiam necesse

mum de irritis suis consiliis, impediendi
Vlyffis in patriam reditus, conqueritur. Quam
heic vigorem tuum desidero, diuine Homere?
quam illum animi impetum? quam ardorem
illum, quo lectores tui iam consueuerant in-
flammari? Quin vltimam perdendi Vlyffis viam
tentauit? quin omnes simul irarum procellas
in

cesse erat cumulari reducem? et hinc terram eum
sua non noscere voluit? et a Minerua demum
personata, vbi sit, discere? vbi, ne se proderet,
reprimere debebat laetitiam. An vero, vt ab aliis
nimis animi commotionibus abstinuit, quae et
singularis virtus est artificum Graecorum (vid.
Winkelm. V. C. *Ged. von der Nach.* p. 21.) sic et
maiores laetitiae gradum exprimere noluit? Gau-
det *ως ειπας*, de patris reditu Telemachus (Od.
π. 214.) sed et flet ille, flet quoque pater, non
tam prae gaudio, quam lugens vterque vere, (*οδυ-
ρομενοισιν εδν Φαος ηελιοιο, η μη -*) memor, puto
omnium, quas exantlauerat, calamitatum. Idem
deprehendes in Penelopes salutatione, (Od. v. 232.)
vt itaque, voluptatis aliquid luctui inesse, indicare
velle videatur. At, inquis, et lacrymantem ob
fati, quod adhuc eum presserat, asperitatem dare
poterat Vlyffem poeta. Recte, o bone! vno ha-
litu distulisti omnem hanc obseruationem. Quid
itaque dicam nescio. Id scio; me profunditatem
ingenii Homerici perspicere non posse, et somni
huius causam ignorare. Illud certum est, eum
non lassitudinem produxisse, vt π. 31. neque
quenquam, qui tam certa iam spe, patriam tan-
dem post tam longum tempus videndi fruarur, fa-
cile somno se dare. Spes enim quam maxime facit
suspensos.

in eum effudit? Miseret quoque me Phaeacum, queis bonitas erga hospites et summum illos iuuandi studium fuit damno. Dignum hoc erat Deo, cum Vlysssem non posset perdere, de Phaeacibus sumere vindictam? At forsitan procorum manu eum cogitabat esse periturum. Sic illum Homerum, quem modo accusabamus, iterum studemus defendere, more eorum, qui, quos in amoribus suis vident, naeuos excusare student ipsi!

Quid vero agit Minerua? haec tota laborat, vbique assistit vel Telemacho, vel Vlyssi, et vt apte telam exorsa erat, sic ad finem perrexit. Quare statim ab initio apparet carminis. Sollicitam se de Vlyssis reditu ostendit: virum hunc virtute ornatum tot mala perpeti queritur, et Iouem accusat, non quidem Iunonio more, sed vti filiam decet, *εἰς νυ σοι περ εντραπηται φιλονητορ - - τι οι τοσον ωδυσαο Ζευ.* Quibus quid tenerius? quae lenior obiurgatio? Comitatur deinde Telemachum *εμπρορον*, x) i. e. aliena naui Pylum Spartamque proficiscentem. At cur ipsa it comes? Primo, puto, vt Telemacho iuueni prudent-

x) vid. Gesn. ad Lucia. T. III. p. 529. Clark. ad β. 319.

dentiae dare possit vbique praecepta: y) deinde vt a procorum infidiis eum defendat: denique, vt iuuenem in Nestoris domum amicitiamque introducat: vbi simul eam sub Mentoris persona profectam esse cogitare debemus. Fortasse et Mineruam comitem ei iunxit, vt non Dei Deaeue, sed hominis filio. Vti enim plurima in Iliade sine Dei auxilio efficit Achilles: sic pauca sine Minerua vel Vlysses vel Telemachus. Hunc postea apud Nestorem, cum manuactione eius opus non haberet amplius, relinquit, et Vlyssi parare studet reditum, et feliciter quoque reduxit. Haec eum e naufragio seruatum in Alcinoi domum per Nauficaam introducit, haec dona illi procurat, z) cum eo de procis interficiendis init consilia, dirigit illa, formam pro temporis ratione mutat, haec animum inspirat, nebula sepiet, in ipsa caede excitat, Ithacensium sedat tumultus, haec denique ei domus, patriae, vxoris charitatumque omnium possessionem reddit, i. e. quod Hom. hoc carmine voluit, haec ei parat et efficit reditum. Quae omnia Deae opera haud sunt indigna, vti erat

y) vti γ. 14. 21.

z) XIII. 121.

--- ανδρι φαρμεν

Εοικος αμφι δαιμονων κα

κα α)

An vero et diis dixit minus digna? Loci quidam Iliados iam reprehensi sunt a Battefio, *b*) tum is, quo Minerua telum reddit Achilli, tum, quo flagellum Diomedei. His ex Odyssæa addi posse puto illum *c*) ubi figuram missi ab Vlyssæ disci Dea ponit ipsa. Quid huius opera heic opus erat? nonne quivis de plebe Phæacum facere id poterat? cur adhibebat Deam? Sic etiam quid opus erat, Mineruam ipsam aedes Alcinoi Vlyssæ ostendere *d*) quas vel puer monstrare quivis poterat *e*). Quid dicam de Deomodoco, Martis Venerisque *συμβοιαν*, de qua quoque iocatur Lucianus, *f*) canente. Erunt, qui hunc locum haud tristem certe, conivitii publici lætitia excusent: erunt quoque, qui eum cum Platone reprehendant. Quid si ad *αλληγοριαν* multis ama-

a) Pind. Ol. 1. 55.

b) Vol. II. p. 73. Homius Crit. Parte III. p. 296.

c) §. 193.

d) Od. η! 19.

e) §. 300.

f) Luci. Dial. D. XVIII. T. I. p. 245. conf. Quid. AA. II. 561. Met. IV. 181.

amatam tantopere confugiamus? Age consula-
mus auctorem de poesi Homericæ g). *Ἐκ τῆς*
Ἀρεῶς, ἰνκνῖτ, καὶ Ἀφροδίτῆς συνθεσῖαι ἀρμολο-
γῖα συνθεσῖηκεν, ἔξ ἐναντιῶν, βαρεῶντε καὶ ὄξεν, κῖρηαμενων ἀλλῆλοῖς ἀναλογως. Laeti Musarum
Deo feramus hecatomben! Nunc et sacro hor-
rore pleni ad Magistrum in hac arte maximum
accedimus, ad te, Comes Natalis! b)

Venimus huc lapsis quaesitum oracula rebus.

Da, Pater, augurium - - -

Fauete linguis! *Quid est tam contrarium, in-*
quit, quam occidere et procreare liberos, ex-
polire et vastare, erigere et prosternere? (cre-
dat haec Iudaeus Apella non ego) At Mars
tamen, qui haec omnia facit, cum Venere,
quae omnia animalia plantasque in lucem pro-
ducit, congregatur. Quid ex hac discordi-
coniunctione orietur? Nihil omnino, superue-
niente Vulcano praecipue. Nam litigium et
amicitia sunt Mars et Venus intelligendi, quo-
rum utrumque opprimit Vulcanus, siue calor
immodicus, principiaque vincit, neque ita illa
suis funguntur viribus. (En hominis barbam!)

Ad

g) τ. v. p. 193.

b) Mythol.

Ad exprimendum igitur, quod Symmetria necessaria est rebus naturalibus, ista fabulose confinxerunt. Quid et sapere, si hoc non est?

Αυτοματα σοι κρηναι αναβλυζοιεν ακρητον,

Κη μακαραν προχοαι νεκταρος αμβροσιην.

Αυτοματοι δε Φεροισιν ιον, το Φιλεσπερον ανθος,

Κηποι και μαλακη μυρτα τραφεντα δροσω!

Sed iam civium, popularium, incolarum, aduenarum omnium, et eorum imprimis Virorum Doctissimorum, quorum a nomine vsque ad vltimum, cui adscripti sunt, societatis titulum die toto non peruenitur, clamo, posturo, obsecro, oro, ploro atque imploro fidem, vt heic Nutalisne Comes suam illam sapientiam ab Auctore libri de poesi Hom. hauserit, an vero diuini sui ingenii felicitate inuenerit, haesitantem misere iuuent, et ab hac, quae me dies noctesque coquit, sollicitudine liberent; quod qui fecerit, ille vt a Venerabili *Anticriticorum* grege pleno ore plenisque buccis laudetur, conuiuioque, quod celebrabunt, proximo adhibeatur, efficiam. Ita igitur se, per me licet, expediant, qui volunt: queis haec non placent, Homerum *απρεπες τι* de Diis cantasse, mecum dicant, non illi quidem culpam, sed doctrinae de Diis veteri tribuentes.

Atque

Atque ita de eo, quod in epico carmine mirabile est, pro huius quidem scriptionis ratione, vidimus.

Quid in carmine Homérico deprehenditur ex historia desumptum? quae sunt, vt allegorica, consideranda? quae meliora dedit in mythologia? hac quomodo ad exornandum amplificandumque carmen est vsus? Ita, digittum intendente *i*) Herdero illo, Viro cuius ingenii felicitatem et iudicii acumen non possum non admirari, iam quaero, haec, tanquam corollarium addens. Proteus ille Homericus fuit vel *μιμητικός ανθρωπος και προς παντα σχηματιζεθαι και μεταβαλλεσθαι δυναμενος*, vt docet Lucianus. *k*) vel fuit ille, vt Polyaeus (Strateg. Proem. p. 6.) vult, *τεν μεταβολεν τεν τεχνισματων gnarissimus, ως δεινος απατη κρατειν, εν αν βαλοιτο*. At quis est apud Homerum? est Deus, qui imitando exprimere poterat omnia:

Fit - - subito sus horridus atraque tigris,
Squamofusque draco, et fulua ceruice leaena,

E 2

Aut

i) *Fragm. Samml. III. p. 153.*

k) *περι ορχης. Tom. II. p. 278. et ex hoc Cahusac. von der alten und neuen Tanz-Kunst, Sammlung vermischter Schriften 1ste B. 2tes St. p. 364.*

Aut acrem flammae sonitum dabit, atque ita vinculis
Excidet, aut in aquas tenues dilapsus abibit. l)

Sicani vel Siculi primi cum ab omni cum aliis
gentibus commercio, mari undiquaque circum-
fluente, fuerint prohibiti, m) nauium vsum
non habentes n) vnde Hom. omnem populorum
culturam deriuat: immani eos ferocitate
fuisse, credibile est. Eorundem tamen terra
cum per se fuerit fertilissima o) caprasque
inprimis produxerit innumeras: ita sponte delati
sunt ad vitampastoritiam. Suos igitur eos
greges vnice amasse iisque pepercisse; ferarum
contra hominumque, qui naufragiis aliisue ca-
sibus ad terram delati fuerint, carne vi-
ctitasse, verisimile est. Idem quoque de
Laestrygonibus dicendum esse, docent tum te-
stimonia scriptorum, p) tum apparet ex Cyclo-
pium vicinitate. q) Haec igitur horum populo-

l) Virg. G. IV. p. 403. ed. Heynli.

m) Heic eius narrationis, cuius et Virg. Aen. III.
414. meminit, Siciliam olim cum Italia cohaesisse,
non fui immemor, sed illa diu ante ab hac videtur
disiuncta.

n) Od. IX. 125.

o) ib. v. 108. 122.

p) ap. Bochart. Geogr. p. 621.

q) Πρωτοι μετα Κυκλωπων οικησαν Λαιστρυγονες; inquit
Ste-

pulorum in statu naturali, quem vocant, absque vlla lege r) viuentium ea est, quam historia dat, imago; Quam vero dat poëta? Cum Laestrygonem videas apud Homerum s) sperasne, te visurum hominem, moribus quidem agrestibus, vultu fero, oculis trucibus, coma super frontem dependente; at hominem ramen. Falleris! en pro homine gigantem! pro muliere feroci montis verticem! Quid dicam de Cyclosum natione?

Obstupui steteruntque comae et vox faucibus haussit.
Deorum sunt omnes filii: Polyphemus, Neptuni:

Heu fugite, o miseri!

Ruit ibi, terra sub pedibus tremente, Polyphemus. Quid dico? Polyphemus? est mons inambulans: saxum, quod viginti duo currus non mouissent, vel potius Tarpeio simile, leui manus impulsu speluncae aduoluit, remouetque: ad vocem eius auditam periisti: quo innititur, baculus est pinus maxima, aut malus nauis

E 3

ecv-

Steph. Byzant. ap. Holst. p. 185. conf. Cell. Geogr. Ant. T. I. p. 971.

r) Od. .i. 112. conf. Helins *Gesch. d. Mensch.* T. I. p. 197.

s) X. 112. seqq.

εοικοσοροιο, μελαινης,

Φορτιδος, ευρειης.

Mare intrat, et ecce; vix latus lambunt vnda. Putasne Iouem Deorumue aliquem timere illum? imo ridet eos, et se credit maiorem, potentiozem. Vti Lipara nihil aliud est, quam insula, quae nonnunquam eiicit ignes; t) quod ipse se vidisse testatur Ez. Spanhemius u) et in qua sonitus varii audiuntur: ita Atlas nihil est, quam mons admodum excelsus. Ad quid poëtae? In Lipara v) Vulcani

- - - exefa caminis

Antra - - tonant, validique in eudibus istus

Auditi referunt gemitum, striduntque cauernis

Stricturae chalybum, et fornacibus ignis anhelat:

et rex fuit w) Atlas, qui

- - - θαλασσης x)

Πασης βενθεα οιδεν, εχει δε τε κιονας αυτος

Μακρας, αι γαιαν τε και κρανον αμφις εχασι.

Bac-

t) vid. Bochart. I. laud. p. 572

u) ad Callim. T. II p. 201. ed. Ernest.

v) Virg. Aen. VIII. 309. Call. H. Dian. v. 47.

w) Met. IV. 532.

x) Od. κ. 52.

Bacchum in remotis carmina rupibus

Vidi docentem (credite Posteris)

Nymphasque discentes . . .

— — — — —
Ecce! recenti mens trepidat metu,

Plenoque Bacchi pectore turbidum

Laetatur. evoe! parce Liber

Parce graui metuende thyrso.

Fas . . . fit

intrare antrum hoc, Nymphae! quod ad portum habitatis Ithacensem. *y)* Quam id est amoenum! quem sacrum horrorem incutiunt hae tenebrae! ah! quam has apes, nutritias vestras, mel suum componentes cernere suaue est! quam illud sedulo in crateribus ponunt et cellulis! Video cum Homero sedilia vestra, video opera vestra artificiosa, video sacram et a nullo profanatam, qua solae exitis, portam. Video totum hoc domicilium vobis sacrum, vbi profani oculi inane vident antrum.

Bone Deus! z) nonne haec omnia et in mea video terra? nonne et apud me haec assolent fieri? ubique igitur, quae ad condendum carmen sunt necessaria inuenio. *Modo vixus ne desit furor.*

y) Od. XIII. 103.

z) *Fragm. Samml.* III. p. 154.

*furor iste poëticus! Miramur omnino vos, pri-
 sca gens mortalium, et non sine pudore vos
 miramur. Vos res paruas ad sidera usque ex-
 tulistis: nobis totus ille, qui nos circumdat,
 naturae ager incultus adhuc iacet et inaratus;
 et vos tamen nostri spoliant, et quae malorum
 summa est, spoliis uti non didicere.. Venio
 ad αλληγοριαν, cuius studio quid mirum est
 Porphyrii similes insanire, cum et in principi-
 bus Achiuis nimium eius studium reprehendi
 meminerim? Minerua, comes Vlyssis, quid
 designet, sciunt, qui nondum aere lauantur.
 Sirenum voces et Circes pocula quid aliud in-
 digitant, quam intemperantiam? neque haec,
 quae ridere video Clodium, Virum Doctissi-
 mum, a) dicerem, nisi praeisset Socrates,
 qui την Κερκην υς ποιειν dicebat b) πολλοις
 δειπνιζσαν. τον δε Οδυσσεα Εγμυ τε υποθη-
 μοσυνη και αυτον εγκρατη οντα και αποσχομενον
 το (τε) υπερ τον καιρον των τοικτων απτεσθαι,
 δια ταυτα εδε γεγεσθαι υν. Mortem iuuenum
 maturam Apollinis, virginum Dianae telis ad-
 scribi constat. c) Infantes rapuisse dicitur
 Auro-*

a) Diff. super subl. Hom. p. 24.

b) ap. Xen. Memorab. T. IV. p. 39. ed. Lipsf.

c) Od. η. 64. Il. ω. 602. al. Ouid. Met. VI. 216.
 Doruill. ad Charit. p. 261.

Aurora. *d*) qua imagine quae tandem est suavior? Oceanus Pater *e*) quid aliud est, quam opinio illa veterum, ex aqua producta esse omnia; quam postea Thales fecit suam. *f*) Sed quid ego post viros doctissimos de allegoria disputo? Ex poetis θεολογίας gentilis riuulos valde auctos, vel potius totos inde deductos, nullum est dubium, cum illam ipsos, Orpheae imprimis, sacrum interpretem Deorum, homines rudes ferisque similes docuisse constet. *g*) Homerus igitur ab Orpheo aliisque, plurima de Diis, Athenagora teste, *h*) multa quoque ab Aegyptiis, ad quos venisse dicitur, sine dubio accepit, sed ita accepit, ut hominem ingeniosum ab aliis aliquid accipere fas est. Ορφεα εν πολλοις, inquit Philostratus *i*), ille non vbique Homero aequus, των κατα θεολογιαν υπερηρεν (Ομηρος). Μυσταιον δε εν ωδαις χρησμων και μεν και Παμφω σοφως μεν ενθυμηθεντος, οτι ζευς ειη το ζωογονον, δι' ε
ανι-

d) Winkelm. Verf. Alleg. p. 80.

e) Il. ξ. 203.

f) Diog. Laert. I. cap. 1. conf. Schol. ad Pind. Ol. I. 1.

g) vid. Gesneri Proleg. p. 18. 22. seqq.

h) ap. Gesn. in Fragm. Orph. p. 383.

i) Heroic. p. 693.

ανισαται εκ της γης παντα, ευηθεσερον δε χρη-
σαμενς τω λογω και καταβεβλημενα επη ες του
Δια ασαντος, εσι γαρ τα τε Παμφω επη,

Ζευ κυδιζε, μεγαζε θεων, ειλημενε κοπρω *k)*

Μηλειη τε και ιππειη και ημιονειη.

τον Ομηρον ο Πρωτεσιλευς Φησιν επαξιον τε
Διος ασαι υμνον,

Ζευ κυδιζε, μεγαζε, κελαινεφες, αιθερι ναιων,

εσοικεντος μεν αυτα το καθαρωτατον, εργαζο-
μενς δε εμβια τα υπο τω αιθερι. Vti itaque
non pro hoc Pamphus solum, sed et Orphei
Ioue διφνει *l)* dedit Δια tum κυδιζον etc.
tum illum, quem ex eo dabat Phidias, *m)* om-
nisque Graecia admirabatur; qui quid mirum
est, quod omnibus tam mirifice placuerit, cum
non

k) vid. Orphei Fragm. p. 393.

l) ib. p. 368. et Gesn. ad Argon. p. 7.

m) de quo vid. Ill. Haged. Betr. p. 628. Cel. Les-
sing. Laoc. p. 227. Klotz. V. D. Opusc. p. 158.
et Epist. H. p. 87. vbi p. 104. de nimbis dispu-
tatur, qui suam originem ex h. I. duxisse viden-
tur. Cum enim artifex, vel Phidias, vel post
eum alius, το αμβροσιον των χειτων τε Διος expri-
mere tentaret: radiis illas cinxisse eum verisimile
est. Alias saepe apud poetas εθειραι dicuntur λαμπραι
et ακτινεσσι αλιγιοι etc. vid. ap. Pierfon. in Veri-
sim. p. 164. de nimbis add. Hemst. ad Lucia.
T. I. p. 165. Reitz. T. III, p. 478.

non apud artificem demum, sed iam apud Homerum supercilia Dei formauerit *n*) Aglaia, Gratiarum pulcherrima: ita et alia mutasse multa, alia eiecisse, addidisse alia, cuncta vero politiora et minus obscura dedisse videtur. *o*) Illius igitur carmina cum ab omnibus Graecis in tanto honore haberentur, ut iuuentutem suam formari vellent, ut publice in Panathenaeis aliisque festis sollemnioribus recitarentur *p*) immo, ut iis tanquam publicis monumentis in litibus, velut in illa de Salamine orta, vterentur: *q*), in rebus etiam ad religionem pertinentibus Homerum in primis, vel vnum fere, adhibitum fuisse crediderim.

Restat ut quomodo Diis usus sit ad augendum carminis splendorem, inquiramus. Sublimitatem inde natam supra tetigimus. Heic quaedam addimus. Vti in Iliade pugnas incredibili varietate caedium, vulnerum, similitudinum, descriptionum, alique artibus, in primis vero etiam Deorum introductione, lectori gratas fecit potius, quam molestas *r*) ita

F 2

eodem

n) Winkelm. K. d. Alt. p. 231.

o) vid. Eiusd. Verf. ein. Alleg. p. 7.

p) vid. Dresig. Diff. de Rapf. p. 43.

q) vid. Clark. ad Il. β. p. 104.

r) vid. Popii Verf. üb. Hom. *Schlachten in der Sammlung*

eodem artificio vsus est in caede procorum, eamque distinxit tum turbis, thalamo, siue potius, conclau, armis seruandis quod destinatum erat, aperto excitatis, telis productis, Melanthioque incluso; tum etiam eo, quod Mineruam introduxit. Haec Vlysses modo increpat, modo illi robur iniicit, modo tela auertit, modo facit alia. Eidem debemus arti, quod multa in coelis gesta dictaque comperimus. Phoebi boues comederant Vlyssis focii, Nunciat id ei Lampetia: Ille irasci, ad Iouem ire, conqueri de illato damno, vindictam poscere. Vnde haec sciuit ita euenisse Vlysses? Musae, quae Homero assistebar, eam narrationem tribuissimus, nisi accuratius, vnde illa comperta habuerit, scire nos voluisset poeta. Nempe audierat Phoebi Iouisque colloquium Mercurius, a Mercurio Calypso, a Calypso Vlysses. *s*) Picturam Homeri aetate ad fastigium iam satis magnum escendisse, sunt qui ex magna clypei Achillei colligant arte. At et Troiani belli tempore eo vsque ars progressa erat illa? immo ne nata quidem. *t*) Errauit igitur Homerus

Sammlung vermischter Schriften, zur Bef. der schönen Wissenschaft. Band. III. ites St. p. 79-89.

s) Od. *μ.* 389.

t) teste Plinio, H. Nat. XXXV. 6. T. II. p. 682. quam-

merus, qui tantam artis peritiam ad illa tempora retulerit. Errasset profecto, nisi Deo potius, quam Tychio aliquo, ad conficiendum illud esset usus *u*). Sic impune omnes, quos in pictura vel sui ingenii felicitate possidebat, vel ab aliis acceperat, thesauros proferre, impune in tam exiguo spacio totius orbis faciem includere, impune denique maxima in figuris exprimendis audacia vti, et modo oratores sermone, modo seniores sententiis se inuicem excipientes, *v*) modo milites proficiscentes, modo Fatum in pugna furens, modo iuuenes puellasque primum per urbem, deinde extenso choro saltantes dare ille poterat, Vti itaque clypeo illo carearemus, nisi Vulcanum elaborare illum voluisset: ita simul poetam, qui tam apte Diis ad splendorem carminis augendum (hoc enim clypeo suo nihil eorum, quae nondum in Iliade constituunt, expedit) Diis suis usus sit, admiramur.

F 3

Sed

quamuis illis temporibus, sine Deo, tabulas det Virg. Aen. l. 456. et sic sentit Webb, *Vntersf. d. Sch.* p. 24.

u) vid. Popius, l. laud. p. 717.

v) Eadem audacia est in scypho Theocriteo *Eid. α.* 33. similis ap. Claud. R. Pros. II, 22. Sil. Ital. II, 417. vbi vid. plura exempla Drackenborchii, p. 95. add. Obs. Misc. Vol. I. p. 21.

Sed iam fatis, pro huius quidem scripti
ratione! Ego, simplex homo και ε μεμνημενος,
si venustates Musae Homericæ non ita, vt
eas vel fensi vel explicare volui, explicauero:
ignoscant eius sacerdotes. De ea quamuis pau-
ca, atque vtinam ε σεμναν χαριταν ατηρ! scri-
pserim: tamen si iis, quibus ea placere volui,
placuerint atque ad Homerum cupide arripien-
dum totumque cum gustu perlegendum eosdem
excitauerint, fatis me scripsisse putabo:

Ει δεχ αδεα ταυτα, τι μοι χρη πλειονα
γραψαι;

G

M C

Q 2358

VD18

ULB Halle 3
008 902 267

m.t.

S V P E R
ODYSSEA HOMERICA

SCRIPSIT
DAVID. CHRIST. SEYBOLD.

LIBRARY OF THE
UNIVERSITY OF
SACHTS-ANHALT

AM
CVRT.

